

1

Är jag inte en människa?

Den Israeliska Rasismen

Palestinier i Israel

En Fallstudie

Redaktörer:

Dr. Mohsen Saleh
Mariam Itani
A. al-Kayyali

Översättning av:

Palestinska Rättsvisecentret

Al-Zaytouna Centre for Studies & Consultations

Är jag inte en
människa?

(1)

En bokserie som
vill lyfta fram det
palestinska folkets
lidanden under den
israeliska ockupationen

Redaktörer:

Dr. Mohsen Moh'd Saleh
Mariam A. Itani
Abdul-Hameed al-Kayyali

Den israeliska rasismen

Palestinier i Israel. En fallstudie

Av

'Abbas Isma'il

Utgiven och översatt

av

Palestinska Rättvisecentret, Sverige
www.palestine.se, rc@palestine.se

Al-Zaytouna Centre
For Studies & Consultations
Beirut – Lebanon

سلسلة "أزالت إنساناً؟" (1)

عنصرية إسرائيل: فلسطينيو 48 نموذجاً

Det här är den andra boken i serien "Är jag inte en människa?", som belyser det palestinska folkets lidanden under Israels ockupation.

Utgavs första gången 2010 av:

Al-Zaytouna Centre for Studies & Consultations

P.O.Box: 14-5034, Beirut, Lebanon

Tel: + 961 1 803 644

Tel-fax: + 961 1 803 643

Email: info@alzaytouna.net

Website: www.alzaytouna.net

ISBN 978-995-3-500-49-2

© Copyright: All rights reserved. Al-Zaytouna Centre for Studies & Consultations

Åsikterna som framförs i den här boken är författarnas egna. De sammanfaller inte nödvändigtvis med de åsikter som Al-Zaytouna Centre for Studies & Consultations står för.

Översättning från arabiska till engelska: Iman Itani

Översättning från engelska till svenska: Palestinska rättvisecentret (Justice for Palestine).

Beställs av:

Palestinska Rättvisecentret, Sverige

www.palestine.se rc@palestine.se

Innehållsförteckning

<i>Förord</i>	5
<i>Rättvicecentrets introduktion</i>	7
<i>Författarens introduktion</i>	9
<i>Kapitel 1: Israel och rasism</i>	15
<i>Kapitel 2: Rasistiska proklamationer och uttalanden mot araber och palestinier i Israel</i>	21
<i>Kapitel 3: Den israeliska rasismen på olika nivåer</i>	29
3.1 På arbetsmarknaden och i statsbudgeten	31
3.2 Bland allmänheten	38
3.3 Inom juridiken.....	43
A. Lagen om återvändande och Nationalitetslagen.....	44
B. Lagar om konfiskering av land.....	47
C. Andra rasistiska lagar.....	49
3.4 I domstolar	53
3.5 Inom utbildningen	55
<i>Kapitel 4: Förflyttning av palestinska araber från Palestina</i>	63
<i>Kapitel 5: Skändning av helgedomar</i>	83
<i>Slutsats</i>	91
<i>Fotnoter</i>	93

Förord

Det är med glädje som Al Zaytouna Centre presenterar sin första bokserie: "Är jag inte en människa?" ("Am I not a Human?").

Denna serie ämnar belysa det palestinska folkets dagliga lidanden. Israel kränker deras rättigheter, stjälar deras mark, mördar dem, kastar dem i fängelse, förstör deras hem och kränker deras integritet.

Ironiskt nog sker detta under en tid då omvärlden lagt kolonialismens kapitel bakom sig. Men ännu finns den sionistiska koloniseringen av Palestina kvar och världssamfundet slår dövörat till mot de våldshandlingar som begås mot både människor och land. Ironiskt nog sker detta när hela världen talar om mänskliga rättigheter, om människans värdighet och rätt att leva i fred i sitt hemland. Trots övergreppen är omvärlden likgiltig för vad som sker mot de bestulna och orättvist behandlade palestinierna.

Palestinier är människor som lägger stor vikt vid sin värdighet, sina medborgerliga rättigheter, sina band till sitt land och världen i stort och sina bidrag till civilisationen.

Därför måste de som är intresserade av fredsförhandlingar, innan de går in på detaljer, inse att det inte kan existera några lösningar som berövar palestinier deras naturliga och legitima rättigheter till sitt moderland, sin frihet, sina heliga platser och sitt självbestämmande.

Denna serie ämnar belysa olika aspekter av palestiniernas dagliga lidande genom att fokusera på palestinska kvinnor, barn, fångar, flyktingar, studenter, apartheidmuren osv.

Därför är det en glädje för oss att introducera boken "Den israeliska rasismen. Palestinier i Israel. En fallstudie", den första boken i denna serie som är skriven av Abbas Ismail och vi tackar honom varmt för hans arbete. Vi tackar även våra kollegor i den redaktionella styrelsen för deras enastående ansträngningar.

Chefsredaktör

Dr. Mohsen Moh'd Saleh

Rättvicecentrets introduktion

Rättvicecentret för palestinska folket har översatt den här boken "Den israeliska rasismen. Palestinier i Israel. En fallstudie " för att belysa det förtryck som palestinier från år 1948 (Palestinier i Israel) utsätts för dagligen. Boken presenterar i detalj den rasistiska diskrimineringen mot palestinier i den historiska Palestina

I en tid där alla talar om att Israel är ett "demokratiskt" land, kränker Israel palestinernas rättigheter ,stjäl deras mark och kastar dem i fängelse.

Bara för att ingen har sett eller hört om dessa fakta i media, existerar de inte. Rättvicecentret vill betona att det handlar om en systematisk rasism som begås mot vårt folk i Israel hela tiden. Dessutom har den israeliska rasismen ökat kraftigt mot palestinier i den historiska Palestina under senaste åren.

Enligt de mänskliga rättigheterna har palestinier rätt att få leva i fred i sitt hemland och det är oacceptabelt att de utsätts för de grova överträdelserna och de katastrofala konsekvenserna av rasism.

Den här boken är första boken i serien ”Är jag inte en människa ” som ämnar belysa det palestinska folkets dagliga lidanden.

Rättvisecentret planerar att översätta hela serien som består av:

- Palestinska kvinnan under ockupation
- Palestinska barn under ockupation
- Palestinska fångars lidande i fängelse.

Författarens introduktion

Araber anser att Israel är en rasistisk stat. Vissa brukar sätta in detta i ett politiskt sammanhang oavsett om någon överhuvudtaget håller med om denna beskrivning. Sanningen att säga, är det inte alls svårt för vilken akademiker eller objektiv forskare som helst att bevisa den hebreiska statens rasism. Bevisen för den israeliska rasismen och dess olika uttrycksformer är otaliga. I själva verket kan en forskare stöta på svårigheter vad det gäller att sortera ut och att klassificera rasismens olika former och omfång.

Fenomenet rasism tar sig många olika uttryck. Alla former av rasism är vidriga och farliga men den värsta formen är den som utövas av en regim gentemot sina egna medborgare. Om medborgarna i en stat blir utsatta för diskriminering och fördomar på grund av att de tillhör en annan religion eller nationalitet än de som har makten, är det inte konstigt om en hel religiös grupp eller en grupp med en annan nationalitet skulle bli utsatta för rasism från just den staten.

Syftet med denna korta introduktion är att peka på att om den hebreiska staten utövar apartheid mot palestinier från 1948 (Palestinier i Israel¹), som utifrån ett medborgarperspektiv betraktas som "israeliska medborgare", så finns det inget som hindrar Israel från att utöva en sådan orubblig rasism mot palestinier på Västbanken eller på Gazaremsan i synnerhet och mot araber och muslimer i allmänhet. Trots att det är enkelt att se de olika formerna för den israeliska rasismen och apartheidpolitiken genom Israels ockupation av Gazaremsan och Västbanken, och hur Israel utövar alla former av förtryck och aggressioner mot allt som är palestinskt vare sig det är en människa, ett träd eller en sten, är

det ännu enklare att se denna utbredda rasism mot dem som påstås utgöra en del av de israeliska medborgarna.

Vanligtvis talar och skriver man om Israels ockupation av Gazaremsan och Västbanken och hur palestinerna behandlas där, men vi kommer i den här rapporten främst titta på Israels utbredda rasism gentemot sina egna medborgare. Först och främst för att visa på att den som utövar rasism mot sina egna medborgare inte kommer att ha noga skrupler mot att utöva den mot andra. För det andra, för att konstatera att rasism och diskriminering inte nödvändigtvis måste vara kopplat till en ockupation. De utgör snarare grunddragen i det sionistiska tänkandet och är en naturlig del i dess ideologi.

"...det sionistiska kravet på en judisk stat gick helt emot alla principer i modern historia och internationell lag".

Nahum Goldmann,
"The Psychology of
Middle East Peace"
i Foreign Affairs
journal, oktober 1975,
s 114

Det existerar en rasistisk och grundlagsenlig relation mellan rasism och sionism, ett faktum som bekräftas av Förenta Nationerna (FN) i resolution 3379 den 1975-10-10 uttryckt som: "betraktar sionismen som en form av rasism".

Om vi därför inser att Israel föddes ur sionismens livmoder och att landet är den officiella inkarnationen av sionistiskt tänkande, blir det väldigt klart att staten Israel är rasistisk eftersom FN-resolutionen inte uppstod ur ett vakuum eller utifrån en förkärlek för palestinier och araber. Den fastställdes baserad på hårdföra fakta och händelser, bevisade av FN:s specialiserade organ för mänskliga rättigheter och som föregicks av olika resolutioner på internationella konferenser. Följande är några av dessa resolutioner²:

- FN:s generalförsamlings resolution nr 315, 1973-12-14, som rör kopplingen mellan apartheid i Sydafrika och sionismen.
- 1975 års Mexicodeklaration om kvinnors jämlikhet och deras bidrag till utveckling och fred, antagen på världskonferensen "The World Conference of the International Women's Year" som konstaterade att:

Internationellt samarbete och fred kräver uppfyllande av nationell frihet och självständighet, utplånande av kolonialism och neo-kolonialism, utländsk ockupation, sionism, apartheid och rasistisk diskriminering i alla dess former såväl som erkännandet av människors värdighet och deras rätt till självbestämmande.

- Resolution antagen på toppmötet i Uganda 1975 (The Assembly of Heads of State and Government of the Organization of African Unity" i Kampala, Uganda, 28/7 - 1/8, 1975, fastslog att:

Den rasistiska regimen i det ockuperade Palestina och de rasistiska regimerna i Zimbabwe och Sydafrika har ett gemensamt imperialistiskt ursprung. De utgör en helhet och har samma rasistiska struktur och är organiskt bundna till en politik som syftar till att trycka ned en människas värdighet och integritet.³

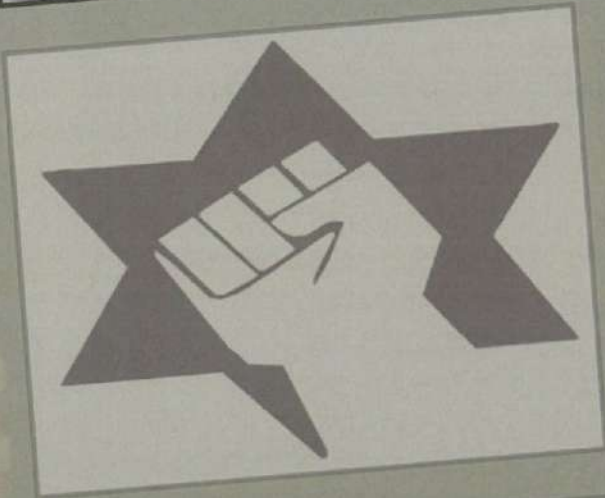
Detta är endast en del av andra internationella resolutioner och uttalanden av många internationella intellektuella och berömda politiska och juridiska personligheter som har talat om sionism som en klart rasistisk rörelse.

Det är värt att nämna att FN:s återkallande av resolutionen som betraktar sionismen som en form av rasism inte betyder att verkligheten har förändrats. Resolutionen antogs i ljuset av den internationella maktbalansen, d v s. den antogs utifrån politiska faktorer. I motsats till vad som hände i Sydafrika har den inte fört med sig några förändringar, varken på regimnivå i Israel eller vad det gäller den policy som används mot palestinier i allmänhet och mot araber i Israel i synnerhet.

Utropandet av staten Israel

Den brittiska ockupationen drog sig tillbaka från Palestina den 14 maj 1948 och samma dag utropade David Ben Gurion grundandet av staten Israel och "återvändandet av det judiska folket till sitt historiska land". Därmed förklarades Israel som "en judisk stat" utan några geografiska gränser eller grundlag och på så sätt gick man emot även de enklaste av de internationella lagarna och normerna, och gjorde sig själv till "en stat över varje lag".

Kapitel 1: Israel och rasism

”Under år 2006 ökade rasismen mot arabiska medborgare (d v s palestinier i Israel) från den judiska majoritetens sida. Opinionsundersökningar visade också ett ökat stöd, 62 procent, för idén om att tvångsflytta araber från landet, och att över 40 procent är för rassegregation...”⁴

Vi överdriver inte om vi påstår att Israel politiskt, socialt och juridiskt representerar en av den sorts rasistiska stat, där definitioner och tillämpningar av rasteorier och diskriminering är perfekt och är nästan det enda exemplet efter avskaffandet av rasistiska regimer och apartheidlagar under det senaste århundradet (t ex diskriminering av svarta i USA och apartheidsystemet i Sydafrika).

Rasism anses enligt den klassiska definitionen vara en biologisk-antropologisk teori som ser världen uppdelad i olika raser eller grupper. Å ena sidan herrarna, vilkas biologiska egenskaper

”Vi är Europas fördömda kvarlevor, judarna som Europa inte lyckades förgöra. Hos oss lever den nazistiska mardrömmen ännu kvar, kvar i minnet hos de överlevande och hos dem som blivit uppfostrade av de överlevande och hos dem som har dränkts i den ändlösa retoriken som har kanoniserat Förintelsen. Vi är den sista platsen i ett Europa där nazismen fortfarande skjuter nya skott. Staten har gjort ett nationellt arv av ruinerna efter de europeiska judarna, ett ljus för icke judarna och en kompensation för judarna. Vi är förebilden för den europeiska orientalismen utan anständighet och självinsikt som plötsligt blivit närvarande i Orienten. Vi är ett laboratorium för den allenarådande principen som Europa har misslyckats att sätta gränser för— nämligen spridandet av ondskan: Varje människa kan finna sig själv bli deltagare i den fruktansvärda sammansättningen av utlänningshat och förföljelse, förödmjukelse och diskriminering, interneringsläger och etnisk rensning av liv och städer... Vem som helst kan drabbas, vem som helst av oss, även dem som var offer.”

Israeliska professorn och filosofen Adi Ophir i sin artikel: “Mi’at Sanah ‘*Ala al-Mu’tamar al-Subyuni al-’Awwl: Hisab*” (One Hundred Years after the First Zionist Congress: an Account), (Riesling 5, 1998), *Al-Ayyam newspaper*, Palestine, from *Ma’ariv* newspaper, 2007-03-10.

kvalificerar dem till att vara de högsta och därför måste härska över världen. Å andra sidan de oberörbara, de som tillhör den lägsta kasten som saknar biologisk betydelse och därför måste förbli underdåniga och förtryckta.

Trots att rasismen, som biologisk-antropologisk teori, utvecklades och fick gehör under 1800-talet, har den funnits sen historiens begynnelse. Däremot har termen "rasism" idag fått andra mer omfattande betydelser. Dessa nya definitioner av rasism betonar inte uppfattningar om överlägsenhet beroende på etnicitet eller ras i sig utan sträcker sig till att innefatta överlägsenhet gentemot andra kategorier dvs. nationalistiska, språkliga, religiösa grupper.⁵

Om termen rasism tidigare uttryckte överlägsenhet i endast en rasistisk biologisk-antropologisk mening, så uttrycker den idag snarare en överlägsenhet hos individer som tillhör en speciell grupp över individer som tillhör en annan grupp eller grupper av en befolkning.

Dagens användning av termen innefattar inte bara föreställningar gällande biologiska olikheter mellan människor, utan också föreställningar gällande individer som tillhör en annan social eller kulturell grupp. Enligt denna definition existerar rasism varhelst det finns ett anspråk på att det finns en särskild skillnad mellan individerna i grupp (A) och dem i grupp (B) och att man på grund av denna skillnad skall bete sig gentemot individerna i grupp (B) på ett sätt som skiljer sig från beteendet gentemot individerna i grupp (A).⁶

Termen rasism har breddats till områden som inte rör ras. Denna breda definition antogs av "International Convention on the Elimination of all Forms of Racial Discrimination (1965).

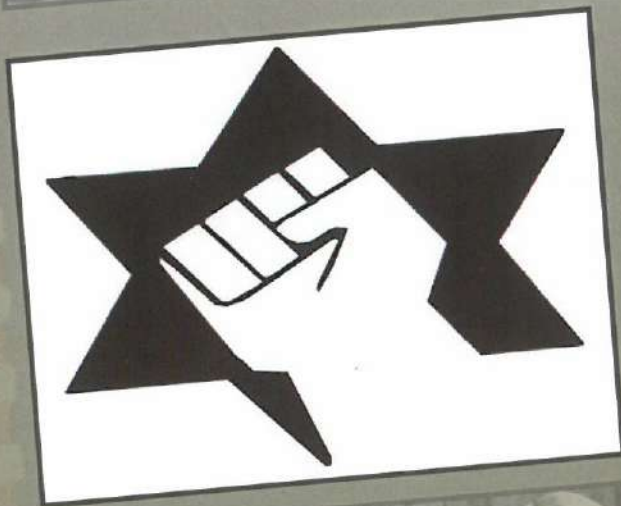
Denna internationella överenskommelse utgör den viktigaste konventionen för att bekämpa rasism. Den första klausulen i konvention definierar rasdiskriminering på följande sätt: "All åtskillnad, exkludering, inskränkning eller rangordning som grundas på ras, färg, härstamning, etniskt eller nationellt ursprung och som har till syfte eller får som följd att tillintetgöra eller försämra erkännandet eller utövandet, på lika basis, mänskliga rättigheter och fundamentala friheter inom det politiska, sociala, kulturella eller något annat område av det offentliga livet."

Rasistisk diskriminering utgör i sig själv ett grovt brott mot internationella mänskliga rättigheter och berövar vissa människor eller vissa grupper deras grundläggande rättigheter, endast på grund av färg, ras, nationellt eller etniskt ursprung. Således innebär rasism ett brutalt brott mot principen om jämlikhet och mänskligt värde, vilka betraktas som två grundläggande principer som hela teorin om mänskliga rättigheter och "The Universal Declaration of Human rights" från 1948 grundas på. På grund av de grova överträdelser och de katastrofala konsekvenser av rasism som mänskligheten har fått lida svårt av, är det den enda politiska läran som internationell lag har skiljt ut angående mänskliga rättigheter utanför lagen.⁷

Israelisk polis förtrycker en arabisk demonstrant i Israel framför den israeliska premiärministerns kontor i det ockuperade Jerusalem under en demonstration med ungefär 2 000 araber i Israel som kräver sina rättigheter och ett slut på diskriminering av dem.

► AFP, 1999-11-24

Kapitel 2: Rasistiska proklamationer och uttalande mot araber och palestinier i Israel

Det kan vara svårt för forskare att räkna alla de rasistiska uttalanden som har gjorts av sionistledare och högt uppsatta israeliska tjänstemän mot araber i allmänhet och palestinier i synnerhet. Deras arkiv är fyllda med sådana rasistiska uttalanden. Här ska vi emellertid fokusera på dem som har framförts under senaste tid. Dessa uttalanden återspeglar karaktären hos deras rasistiska uppfattningar om araber.

I en intervju med Effie Eitam, Bostads- och Byggnadsminister, skriver tidningen Haaretz att ministern beskrivit palestinierna i Israel som "en tidsbomb, ett verkligt hot, som en cancerböld och femtekolonnare."⁸

"Det här är vi"

Tiden för rasism, kollektivt straff och verbalt våld befinner sig på sin höjdpunkt. Det som en gång var reserverat för kufar på högerkanten, bloggare och galningar som lyssnade på "ring-till-oss-program" på radion, är nu politiskt korrekt, med full samstämmighet, sista skriket i den våldspräglade och överhettade israeliska diskursen.

"Vi har rätt att ha ett Kfar Kana till, vi har tillåtelse att förstöra allt", sa den dåvarande justitieministern Haim Ramon, den man som hade ansvaret för att upprätthålla lagen. Handels- och industriministern Eli Yishay, representant för ett religiöst parti som har ett "andligt" ledarskap, låg inte långt efter: Han föreslog att man skulle välja ut infrastrukturen i Libanon som skottavla och "platta ut" byarna.

Dessa två uppmaningar till att begå krigsförbrytelser kom inte ur munnarna på representanter från extremhögern. Ramon och Yishai har förblivit legitima talesmän. Inte heller generalerna höll tyst: "Krossa Libanon. Gör det till ett museum över "äggkläckningsmaskinen av terrorister", föreslog brigadgeneral Rafi Noy, tidigare chef för Norra kommandots högkvarter, ett eftersökt intervjuobjekt i studiorna.

Qassamraketerna över Sderot förebådade en vämjelig fortsättning, den här gången dessutom inom poesikonsten: "Inte bara takbjälkarna, förstör grunden... attackera Libanon och också Gaza med plogar och med salt, förstör dem tills

ingen invånare finns kvar. Förvandla dem till steril öken, till grushögar...döda dem, utgjut deras blod, skräm de levande”, skrev poeten Ilan Scheinfeld, som nyligen har gett ut en roman och ingen har uppmanat till bojkott den.

Mordechai Eliyahu, tidigare överrabbin, Rafi Eitan, minister för pensionsfrågor, i Dichter, minister för den allmänna säkerheten, Yuval Diskin, hans efterföljare på Shin Bets säkerhetsservice, Amiram Levin, generalmajor, Yosef Lapid, tidigare justitie-minister, Moshe Ya'alon, tidigare stabschef, Eli Moyal, Sderots borgmästare... Inte en enda av dem har straffats för sina uttalanden, inte en enda har fördömts. Så här ser vi ut. Detta är porträttet av vår moral.

► Gideon Levi, dagstidningen Haaretz , 2007-06-10.

Den 22 februari 2004 frågade Israels vice försvarsminister Ze'ev Boim ganska hånfullt: ”Vad är det med islam i stort och palestinier i synnerhet? Är det någon form av saknad på kultur? Eller är det någon slags genetisk defekt?”

Boims rasistiska uttalanden stöddes av knessetledamoten för Likud, Yehiel Hazan, som sa: ”Det som Boim sa är inte vetenskapligt bevisat, men enligt mina erfarenheter är detta sant. Jag tror att han har rätt. Det är ett välkänt faktum att araber har slaktat och mördat judar i mer än en generation”, ”Jag tror att de [sic] har det i blodet. Det är något genetiskt. Jag har inte forskat i detta, men det finns inget annat sätt att förklara det på”, tillade Hazan. ”Tro inte på en arab, inte ens om han har legat i graven i 40 år.”⁹

Också i en debatt i Knesset den 13 februari 2004 yttrade Yehiel Hazan sig: "Araber är som maskar. Du hittar dem överallt, under likväl som ovan jord."

Ministern för allmänna säkerhetsfrågor, Gideon Ezra, utmålade araber som en stor katastrof: "Det finns arabiska medborgare i staten Israel. Detta är vår största olycka. Vi har blivit av med Gaza, med Judéen och Samaria (Västbanken) men vi har ändå den största katastrofen kvar här i Israel."¹⁰

På ett möte med en grupp kristna missionärer från USA i februari 2004 uppmanade turistminister Binyamin "Benny" Elon de kristna att omvända muslimer till kristna och sa: "Gå från moské till moské och visa muslimerna ljuset. De muslimska mördarna har glömt att det är förbjudet att mörda, omvänd dem till troende kristna och till goda människor."¹¹

David Bukay, en lärare på institutionen för statskunskap på samhällsvetenskapliga fakulteten vid Haifas Universitet, framförde i några av sina uppviglande och grovt vinklade föreläsningar: "Terrorism är arabens problem och profeten Mohammed var den förste terroristen." Bukay sa också att "araber är bara alkohol och sex" och att "araberna är dumma och har aldrig bidragit med något till mänskligheten."¹²

Många rasistiska uttalanden har också dykt upp i massmedia. De har yttrats av journalister och intellektuella. Här följer några exempel på denna stora mängd rasistiska och uppviglande uttalanden:

Nativ, en tidskrift som ges ut av Ariel Centre for Policy Research (ACPR), publicerade i maj 2003 en artikel som jämförde islam med nazismen och profeten Mohammed med Hitler.¹³

Ett stort antal rabbiner har uttryckt sin oförställda rasism och yttrat sig mycket provocerande mot araber. Rabbinen Benzion Mutzafi uttryckte sin *schadenfreude* - skadeglädje - över mordet på tre arabiska medborgare och sa: "Länge leve Israels folk. Skönt att bli av med dem! De är borta. Vi bör jubla medan de gråter. Så låt dem gråta och sörja sina söner medan vi jublar och dansar."¹⁴

Rabbinen Ovadia Yosef, den andlige ledaren för Shaspartiet visade prov på sin rasism mot araber genom sitt uttalande: "Araber är som avskräde för oss". Det är också samme rabbin som alltid har beskrivit araberna som ormar och anser dem vara inget annat än monster. Yosef sa att det inte fanns några värre monster än araberna och att Gud ångrar att han skapade araberna. Han har också systematiskt uppmanat till förintelse av alla araber.¹⁵

Sammatankegångfinnshoshuvudrabbineni Centralkommandot i den israeliska armén då han en gång skrev:

"När våra styrkor träffar på civila i en krigssituation eller under en räd, och det är osäkert huruvida dessa kan skada våra styrkor eller ej, så är det enligt Halachalagarna (dvs de judiska lagarna) inte bara tillåtet, utan till och med en plikt att döda dem. Att lita på en arab är inte tillåtet på några som helst villkor. I krig, när våra styrkor attackerar fienden, ska de följa de judiska lagarna och döda även goda civilpersoner och detta avser även dem som ger sken av att vara goda."¹⁶

Förutom dessa rasistiska uttalanden finns de som gjorts av förste rabbinen i staden Safad, den tidigare sefardiska huvudrabbinen i Israel, den sefardiska huvudrabbinen i Bat Yam och rektorn för Joseph Tomb Yeshiva, en religiös skola i Jerusalem.¹⁷

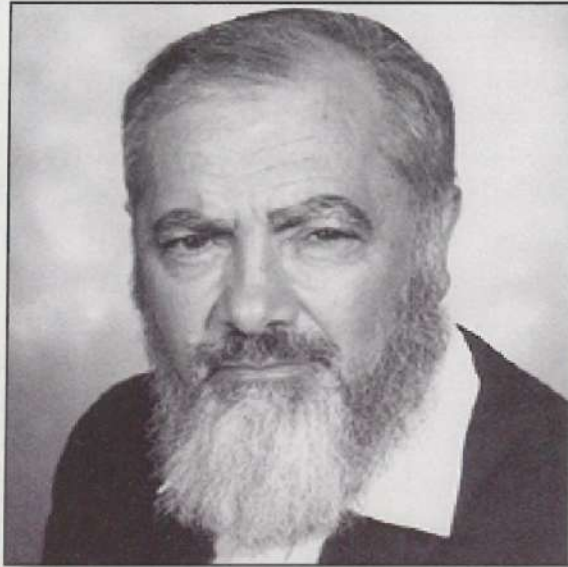

Uttalanden som gjorts av israeliska ledamöter i Knesset och högt uppsatta tjänstemän mot palestinier i Israel visar på en mångfald av rasistiska ståndpunkter. Medan några av dessa rasistiska ståndpunkter är helt öppna, finns det också sådana som är indirekta. De allvarligaste av de indirekta rasistiska uttalandena är de som förekommer under rubriken "Utbyte av land" och de som hamnar under kategorin "Förflyttning av folk" De framförs under förevändning av att det måste bli fred och att det är nödvändigt med en stat med judisk identitet. Det som gör dessa uttalanden så speciella är att de kommer från israeliska parlamentsledamöter från alla politiska partier och riktningar på alla nivåer.

Ministrar som Ehud Barak, Benjamin Netanyahu, Ephraim Sneh, Avigdor Liberman, Benny Alon, som var ordförande för det rasistiska Moledetpartiet, och Eli Yishai, tillsammans med en härskara av andra ministrar, nuvarande och tidigare¹⁸, är alla exempel på israeliska politiker som gjort rasistiska uttalande mot palestinier.

Bland akademiker och intellektuella med samma åsikter hittar vi Arnon Sofer, professor vid Haifas Universitet, Shlomo Gazit, forskare vid Jaffee Center för Strategiska Studier (JCSS) (idag känt som: Israels Studieceter för nationell säkerhet – INSS) och Elyakim Rubinstein, tidigare juridisk rådgivare till regeringen.¹⁹

Alla ovan nämnda personer har anslutit sig till rasistiska uttalanden och själva gjort uttalanden och lagt fram förslag som uppmanar till nödvändigheten av att utrota "arabiska medborgare" från den judiska staten.

Det här är ett foto på Meir Kahane, grundaren av Kachrörelsen, vars kännemärke är rasismen mot araber.

Grundandet av Kach går tillbaka till den Judiska Försvarsligan (JDL), som grundades av Kahane i New York 1968. JDL startade sina aktiviteter i Israel 1971 efter att Kahane hade invandrat dit. Senare förvandlades JDL till en politisk rörelse under namnet Kach, alldeles före valet 1973. Kach var aktivt speciellt under 80-talet. Kachs ledare, Kahane, mördades i Manhattan 1991.

Kapitel 3: Den israeliska rasismen på olika nivåer

Det finns inte en enda aspekt av palestiniernas dagliga liv i Israel som inte präglas av diskriminering eller som förpestas av rasism. Den israeliska rasismen, enligt den tidigare nämnda definitionen på rasism och diskriminering, manifesterar sig på alla områden, från de religiösa och ideologiska avstampen i den sionistiska rörelsen till en godkänd praxis mot palestinier i Israel och till de lagar som har antagits i Knesset och som ger en laglig rätt att diskriminera och segregera palestinier i Israel.

Ett utmärkande drag hos den rasism som kännetecknar den sionistiska rörelsen genom hela dess historia är dess omfattning och dess oföränderlighet. Med andra ord, rasism har alltid varit en integrerad del av uppbyggnaden av sionismens struktur och ideologi.

"al-Fawakih" militära checkpoint: En bild av den israeliska rasismen

Vid den israeliska militära checkpointen "al-Fawakih" (ordagrant Frukt), söder om staden Qalqilyah på Västbanken, finns det tre småvägar och vid var och en står en soldat vars uppgift är, kort sagt, rasistisk diskriminering.

Arbetaren Muhammad Dawoud från Qalqilyah berättar hur soldaterna vid checkpointen behandlar fotgängare och där alla med arabiskt utseende bland de israeliska bosättarna stoppas. Efter att ha kollat deras id-papper, ber soldaterna emellertid om ursäkt och säger rakt ut: "Sorry, vi trodde du var arab!".

Palestinier som bor i de arabiska städerna innanför den Gröna linjen kallar checkpointen för "diskrimineringens kontrollstation" för den uppenbara diskriminering som tillämpas där och inte bara är begränsad till ord och kraftuttryck utan att det också kan bli fråga om trafikböter. Dessa böter utfärdas för araber och väldigt ofta utan att ange någon förseelse. Och det enda skälet till detta är att hindra araberna att ta sig till staden Qalqilyah för att handla.

Amjad 'Odah, från staden Jaljulya berättar: "En av soldaterna sa till mig att man inte ska ta sig till Qalqilyah för det är en terrorriststad och att israeliska medborgare, även om han är arab, inte bör ta sig dit för den är ett tillhåll för terrorister." Så jag svarade, berättade Amjad, att bosättarna som kommer från israeliska städer bor på mark som inte tillhör dem. De ska inte vara på Västbanken. Men vi, vi har släktingar i Qalqilyah och det är bara dessa stängningar och murar som skiljer oss från varandra. Då svarade soldaten: "Smutsiga arab."

► Tidningen Alghad, Amman, 2007-03-04

Den har följt sionismen före och efter statens grundande och fram till idag. Den har uttryckt sig inte bara i ord utan också i handling och i lagar. Rasismen har faktiskt utövats på alla politiska nivåer i Israel och dess olika regeringar oberoende av politisk inriktning. Detta understryker det faktum att rasismen mot palestinierna i Israel finns hos alla olika politiska uppfattningar och tendenser i Israel.

Denna företeelse har grundlagts under åren som en ”uttalad vana” och har därför fått allmänt gehör och spritts vidare. Ta till exempel antalet incidenter som faller under rubriken diskriminering under de första åtta månaderna år 2006. De uppgick till 274. Detta var en ökning med 21 procent av rasistiska incidenter som, om man jämför med samma tid från 2005, var 225.

3.1 På arbetsmarknaden och i statsbudgeten

Varje aspekt av det sociala och ekonomiska livet vittnar om diskriminering och segregering av palestinier i Israel. Både judar och araber är överens om att denna rasism inte är en slump utan strukturell och konkret. Den sträcker sig bortom politiska faktorer. Den är inte heller begränsad till enstaka tidsperioder. Den är stadigt förankrad och har utövats av olika politiska inriktningar som har suttit vid makten. Den har funnits där i decennier och den är där ännu idag. Och den kommer att finnas kvar så länge som Israel definierar sig som en ”judisk stat”.

Med tanke på det begränsade utrymmet i denna rapport kan vi inte gå in i detalj på alla de olika aspekterna av den israeliska diskrimineringen av palestinska araber. Vi vill därför lägga fram några representativa exempel från verkligheten på den rasism och

segregation, som systematiskt utövas av Israels regeringar i den sociala och ekonomiska politiken mot de palestinier som bor i Israel.

Många institutioner och sociala centra inne i Israel brukar sammanställa regelbundna rapporter om palestiniernas villkor i Israel. Ett av dessa centra är Mossawa Center (Det juridiska försvarscentrat för arabiska medborgare i Israel), som publicerar periodiska och årliga rapporter, erkända för sin trovärdighet och sina väldokumenterade fakta.

I en av dessa rapporter, State Budget and Arab Citizens (Statsbudgeten och arabiska medborgare), Social-ekonomisk rapport 2004, nämnde centret att antalet araber anställda i statlig tjänst var 5 procent av totalt antal anställda. Detta trots att arabiska palestinier utgör 20 procent av alla medborgare i Israel och att 37 procent av dessa har akademisk utbildning.

I en enkät publicerad av National Insurance Institute of Israel 2004 om inkomst- och lönenivåer i beaktande var man bodde och olika ekonomiska variabler, så visade det sig att den genomsnittliga årslönen i arabiska städer låg på 65 procent i jämförelse med de judiska städerna.

Beträffande statsbudgeten för 2005 nämner rapporten att de arabiska medborgarna inte fick mer än 5 procent av budgeten för utvecklingen av den offentliga sektorn och mindre än 4 procent av budgeten som sattes av till undervisning av "minoriteter" för 2005.

Vidare nämner rapporten att arabiska medborgare fick 1 procent av Byggnadsministeriets budget för år 2005 och 2 procent av Turistministeriets budget.

Vad beträffar ministeriet för jordbruk och utveckling av landsbygden sattes 1 procent av den totala budgeten av till de "etniska minoriteterna". Arabiska medborgare i de lokala arabiska myndigheterna fick också bara 8 procent av Velfärdsministeriet. Om man räknar ut vad det blir per person, ser vi att det som Velfärdsministeriet ger till de arabiska medborgarna är mindre än 30 procent än vad som läggs på de judiska medborgarna.

I National Insurance Institutes rapport från november 2004 om fattigdomen står det att antalet fattiga arabiska familjer uppgick till 23 procent 2003 medan antalet judiska fattiga familjer utgjorde 14,9 procent. Detta betyder att antalet fattiga arabiska familjer är runt tre gånger så många jämfört med judiska familjer.

Beträffande arabiska barn lever 50 procent i fattigdom i landet, trots att de bara utgör 30 procent av det totala antalet barn i Israel.

Mada al-Carmel Arab Center för praktisk tillämpad social forskning har gjort en uppskattning av fattigdomsnivån bland araber i Israel jämfört med judar, genom att iakttäta graden av fattigdom de senaste åren, och granskat data som har publicerats och som inbegriper israeliska officiella rapporter. Centrat drar slutsatsen att en av tre arabiska familjer lever under fattigdomsgränsen, dvs. 35 procent av arabiska familjer jämfört med 16 procent av judiska familjer, vilket betyder ett genomsnitt på 20,5 procent i landet efter statliga insatser med sociala bidrag och skattelättnader.

Antalet arabiska familjer som lever under fattigdomsgränsen var före socialbidrag 59 procent, vilket betyder att statliga bidrag hjälper 23 procent av fattiga arabiska familjer att komma ur fattigdomen. Vad fattiga judiska familjer beträffar ges hjälp till 50 procent vilket är ett genomsnitt på 39.2 procent för hela landet.²⁰

En annan rapport från Mossawa Center uppskattar att 350 000 arabiska barn lever under fattigdomsgränsen. De utgör 50 procent av fattiga barn i landet. Rapporten säger också att 6 av 10 arabiska barn är fattiga och att mer än 40 procent av 1,5 miljoner av de fattiga i landet är araber och att ungefär 130 000 arabiska familjer lever under fattigdomsgränsen. Hälften av de arabiska familjerna är fattiga och en tredjedel av de fattiga familjerna i landet är araber.²¹

En vetenskaplig forskning som leddes av Arab Center for Alternative Planning (ACAP), har dessutom avslöjat konsekvenserna av Israels rasistiska politik beträffande palestiniernas sociala och ekonomiska verklighet. Forskningen grundades på data från statistiska centralbyrån, som varje år delar in de lokala myndigheterna i Israel enligt socialekonomiska kriterier i tio kategorier som kallas kluster. Kluster 1 omfattar städer med små socialekonomiska villkor och i Kluster 10 hittar vi städer med moderna faciliteter och lyxig levnadsstandard. Klassificeringen avslöjar att huvudparten av den arabiska befolkningen, ungefär 89 procent, bor i städer som faller under de tre lägsta klustrena, jämfört med bara 7 procent av judarna.

Dessutom har samma forskning, baserat på FN:s Human Development Index, HDI (HDI, används som ett grovt mått på välfärd. ö.a) visat på att den arabiska minoriteten hamnar på 67:e plats, vilket betyder en skillnad på 40 platser från staten Israel (I FN-rapporten ligger Israel på 22:a plats av 177 länder enligt HDI 2002). Judarnas BNP i Israel hamnar på 19,150 USD jämfört med 6,756 för en arab, dvs. tre gånger mer för en judisk medborgare.

Vad det gäller arabiska medborgare som är statligt anställda på ministerier så ligger medeltalet på 5 procent. De fördelas enligt tabellen nedan:

*USA:s utrikesdepartements årliga rapport om
mänskliga rättigheter. Israel är inte en av de stater
som bryter mot de mänskliga rättigheterna!*

USA:s utrikesdepartement publicerar varje år en rapport om vad som pågår i 196 länder vad beträffar demokrati och mänskliga rättigheter. I rapporten 2006 om Israel nämndes att det fanns diskriminering i Israel.

Här följer citat ur rapporten:

- En sjuandedel av de israelisk-arabiska barnen var i "fara och kris". Forskare fann också att siffran för fattiga israelisk-arabiska barn var 2,5 gånger högre än för judiska barn och spädbarnsdödligheten var dubbelt så hög som för judiska barn.
- En rapport från Van Leer Institute i Jerusalem rapporterade att 54 procent av de israeliska araberna levde under fattigdomsgränsen 2005 jämfört med 18 procent av israeliska judar. I beduinsamhällena i Negevöknen levde 66 procent i de legala byarna under fattigdomsgränsen medan siffran för de ej erkända byarna var 79 procent.
- Regeringen hade separata skolsystem: ett för barn som talade hebreiska, ett annat för arabisktalande barn och ett tredje för ortodoxa judar. Det var emellertid betydligt mindre resurser per capita som regeringen gav barn i arabiska områden jämfört med judiska områden. Enligt en undersökning 2005 som gjordes vid Hebreiska Universitetet investerades tre gånger så mycket pengar i judiska barn än i arabiska.
- NG-organisationen Sikkuy skrev i sin rapport från 2004-2005 att antalet avhoppare från gymnasiet var två gånger så högt i arabiska skolor jämfört med judiska. En fristående betrodd NGO-rapport uppger att de israelisk-arabiska avhopp till och med var tre gånger

fler. I september 2005 informerade Undervisningsministeriet Knessets undervisningskommission att det saknades 1 800 klassrum i de arabiska områdena.

- Israeliska araber var underrepresenterade i de flesta universitet, yrken och inom affärlivet. I juni rapporterade forskare från Haifauniversitetet och Sikkaay att bara 2,8 procent av landets högteknologiska anställda var araber. Haifauniversitetets forskare påpekade också att 70 procent av araber med universitetsutbildning inom högteknologiska områden inte kunde hitta arbete i landet mellan 2001 och 2005.
- Välutbildade israeliska araber hade ofta svårt att hitta arbeten som svarade mot deras kvalifikationer. Enligt en rapport från Civil Service Commission angående israelisk-arabisk representation i regeringen var 2004 endast tre av Finansministeriets anställda israeliska araber och i Utrikesministeriet var det sju av 933 anställda.
- ... enligt aktuella siffror från regeringen kom bara 5,5 procent av tjänstemännen inom civilförvaltningen från den arabiska sektorn. (De flesta av dem har underordnande arbeten inom Hälsovårdsministeriet där omkring 56 procent av de israeliska araberna arbetar, medräknat de statliga sjukhusen).
- I april rapporterade media att ungefär 1 procent av de anställda på statliga företag var araber.

Trots allt det som nämns ovan är Israel, till slut helt okej enligt USA, och inkluderas inte bland de länder som bryter mot de mänskliga rättigheterna.

- US Department of State, Annual Human Rights Report
<http://www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2006/78854.htm>

Tabell 1:
Genomsnitt av arabiska anställda på ministerier i Israel:

Ministerium	Anställda araber
Finansministeriet	0.4%
Industri- och handelsministeriet	0.7%
Administration av Israels mark	0.7%
Kommunikationsministeriet	1.5%
Transportministeriet	1.5%
Jordbruksministeriet	2.9%
Ministeriet för infrastruktur	2.8%
Turistministeriet	2.5%
Bostads- och byggnadsministeriet	0.8%
Välfärdsministeriet	3.2%
Justitieministeriet	3.5%

3.2 Bland allmänheten

Jämte institutioners och elitens rasism och diskriminering av

arabiska medborgare i Israel visar den sig också bland allmänheten då israeliska judar som individer också utövar diskrimineringen av araber. Detta är ett faktum. Sådana rasistiska uppfattningar kan tydligt konstateras genom de förolämpningar som arabiska medborgare utsätts för dagligen till följd av deras nationella och religiösa tillhörighet. För att inte tala om de förbannelser och svordomar som slungas mot muslimer och deras symboler, vilket tydligt visas på fotbollsmatcher.

...Israel grundades inte för att skapa demokrati i en del av världen, präglad av okunnighet och mörker. Israel grundades som ett nationalhem för det judiska folket. Det faktum att araberna i Israel är medborgare i den judiska staten och inte i en arabstat är ett historiskt misstag. Därför måste, enligt min mening, målet vara en markant majoritet av judar bland Israels medborgare för all framtid. Minoriteter måste vara totalt lojala mot staten, uppfylla alla skyldigheter och åtnjuta alla rättigheter, som druserna, några av beduinerna och tjerkeserna. Det är mycket lätt att undvika debatten och ta sin tillflykt till rasistisk demagogisk retorik men det vore den lättaste vägen att gå. Om vi försöker springa ifrån problemet så kommer det att förfölja oss. Det är bättre att vi tar våra egna initiativ för att ta itu med frågan.

Gilad Sharon,
jordbrukare
och företagare

Men det mest iögonfallande uttrycket för folklig rasism mot araber återspeglas i den allmänna opinionen som visar inställningen hos majoriteten av judarna i Israel mot de palestinska araberna. Opinionsundersökningar visar att de flesta judar betraktar

från positioner i beslutsfattande ställningar och till och med från politiskt deltagande. De är också förespråkare för förslaget om tvångsförflyttning av araber.²²

Dessa fakta finns att läsa i rapporten från "Arabiska institutet för mänskliga rättigheter (AIHR)" där det också framkommer att andelen judar som förespråkar idén att tvångsförflytta palestinier i Israel, som en fortsättning av den politik för etnisk rensning som startade 1948, ligger på 62 procent och att mer än 40 procent stöder en apartheidpolitik.²³

Dessutom har nyligen en ny form av apartheid uppstått i Israel som kräver rassegregation genom inrättandet av murar och stängsel som skiljer bostadskvarter i blandade städer (dvs. där det finns både arabisk och judisk befolkning). Och det görs i enlighet med en mängd argument fulla av rasism och med stort stöd från många israeler.

Därför byggdes en hög jordvall i november 2002, som skiljer den fattiga arabiska byn Jisr al-Zarqa' från den närliggande staden Qisaryah som bebos av en judisk majoritet. Likaså har en åtskiljande mur byggts upp mellan det judiska kvarteret Ganei Dan i staden al-Ramlah och det arabiska kvarteret Jawarish. Ännu en annan mur har upprättats mellan det arabiska kvarteret i Pardes Snir i staden al-Ludd och bosättningen Nit-Tsafi.²⁴

Den årliga opinionsmätningen som sponsras av Centrum för kampanjen mot rasism i Israel har visat en upptrappning i hat och rasistiska uppfattningar bland judarna under året 2006 jämfört med 2005 enligt nedanstående tabell:

Tabell 2:
Enkät angående israeliska judars attityder mot arabiska medborgare i Israel 2005 - 2006.

	2005	2006	Jämförelse mellan 2005 och 2006
Vad känner du när du hör arabiska pratas på gatan?			
Hat	17.5%	30.7%	ökning med 75 %
Rädsla	38.45%	49.9%	Avsky
Avsky	22.7%	31.3%	ökning med 38 %
Skulle du kunna tänka dig att bo i ett flerfamiljshus där det bor både judar och araber?			
I don't accept	67.6%	75.2%	A rise of 11%
Kan du tänka dig att arabiska vänner kan besöka dig hemma?			
Nej	45.2%	61.4%	ökning med 36, %
Är du villig/inte villig att arbeta på ett jobb där din direkta överordnade är arab?			
Inte villig	33.9%	49.9%	ökning med 47 %
Samtycker du med följande påståenden:			
"Ett äktenskap mellan en jude och en arab är landsförräderi mot det judiska folket"	39.6%	51.2%	ökning med 29 %
"Det måste finnas en segregation mellan araber och judar inom nöjesvärlden"	40.6%	55.6%	ökning med 37 %

"Araber måste fråntas rätten att rösta till Knesset"	25.6%	39.9%	ökning med 55 %
"Araber utgör ett hot mot Israel ur säkerhets- och demografisk aspekt."	62.8%	56.2%	minskning med 10 %
"Arabisk kultur är underlägsen judisk kultur"	34.2%	37.8%	ökning med 10 %
"Israel borde uppmuntra arabiska medborgare att flytta från landet"	39.5%	50.9%	ökning med 28 %

Tabellen ovan visar att de rasistiska åsikter som judar har mot sina arabiska medborgare, som redan är hög, fortsätter att öka. Lite märkligt är att hälften (49,9 procent) av de israeliska judarna känner sig rädda när de hör arabiska talas runt dem på gatan, trots att det är ett officiellt språk vid sidan av hebreiska, medan 30 procent känner hat. Vad som också är slående är den ovilja hos 75 procent av israeliska judar som säger sig inte vilja leva i en byggnad eller i ett bostadsområde där det bor arabiska medborgare. 49,9 procent kan inte ens tänka sig att arbeta på ett jobb där den direkt överordnade är arab, en ökning med 47 procent sedan 2005 i en enkät om samma ämne. 55,6 procent stödjer segregation mellan araber och judar i nöjeslokaler, 39,9 procent är för att beröva araberna rösträtten. 51,2 procent av de israeliska judarna är emot blandäktenskap och anser att äktenskap mellan en judisk och en arabisk medborgare i Israel är förräderi mot staten och det judiska folket. 56,2 procent anser att araberna i Israel utgör ett hot mot säkerheten och ett demografiskt hot mot den hebreiska staten.²⁵

Jerusalemities³³ bor i lagerhus och på tak för att behålla sina uppehållstillstånd

I maj 2005 fick Salwa och hennes sju barn ett meddelande från de israeliska myndigheterna som sa att de fråntagits sina uppehållstillstånd och sjukförsäkringar i sin stad Jerusalem, för att de bor i en av de förorter som Israel anser vara en del av Västbanken. Därför hade Salwa och hennes barn inget val utan flyttade från sitt rymliga hus i al-Barid till en vindsvåning, som ursprungligen användes som en liten affär på en av bakgatorna i Gamla Jerusalem, för att få ha kvar sina uppehållstillstånd.

Salwa och hennes barn är "bofasta" i sin stad men inte "medborgare" som de judiska jerusalemborna är, enligt den israeliska indelningen av arabiska invånare i Östra Jerusalem efter ockupationen 1967. Därför bygger de arabiska jerusalemborna enkla hus av korrugerad plåt för sina barn så att de kan styrka sin hemortsträtt.

En israelisk judisk advokat beskriver Israels berövande av de arabiska jerusalemborna deras hemortsrätt som "etnisk rensning". Advokaten säger också: "Israel vill tömma hela staden på araber. Därför har de infört inskränkningar i medborgarlagen. För dem som flyttar ändras boendestatus och de får temporära uppehållstillstånd. Om de reser iväg för att arbeta nekar Israel dem deras rätt till uppehållstillstånd och till att återvända till Jerusalem." Advokaten la också till: "Israelerna erbjuder inte araberna någon undervisning eller sanitär service. De ser inte heller till att det finns bra arbetstillfällen och ger dem inte heller några byggnadstillstånd. Allt detta för att tvinga dem att lämna landet för gott."

► Al-Ayyam, Palestina, 2007-06-23

Samhällsvetenskapliga fakulteten vid Haifas universitet gjorde 2006 en enkät om arabisk-judiska relationer bland 1 423 vuxna judar och araber. Den visade att 63 procent av judarna faktiskt undviker att ta sig till arabiska städer och 68 procent är skrämnda av de höga födelsetalen bland araberna och 64 procent uppfattar detta som ett hot mot den nationella säkerheten.

Dessutom tvivlar 73 procent av judarna på arabernas lojalitet mot staten. Detta kan man jämföra med att majoriteten av araber i Israel fruktar för att utsättas för våld. Medan 73 procent av dem är rädda för övergrepp från de israeliska myndigheterna, så är faktiskt 71,5 procent rädda för övergrepp från judiska individer. 60 procent är rädda för massfördrivning från Israel, ett hot som kommer från den radikala judiska högern. 80 procent är rädda för att bli bortdrivna av staten från sin mark.²⁶

3.3 Juridisk nivå

Vad som bör betonas är att diskriminering i Israel inte är en fråga om personlig trångsynthet eller enskilda avvikelser, utan är snarare en fråga som bygger på lagarna och den sionistiska karaktären hos staten. Därför utgör lagar om diskriminering och rasism en organisk del av den sionistiska statens rättssystem. Det är speciellt detta som skiljer rasdiskrimineringen som utövas av judarna i bosättningarna från den som utövas i resten av världen. Diskriminering i det första fallet beror på den egna statens lagar, medan den diskriminering som förekommer i alla andra länder strider mot lagen. Dessa lagar har påverkat levnadsvillkoren för araberna som bor i områden som ockuperades före och efter 1967.²⁷

Knesset har antagit en rad lagar som enbart tjänar den judiska majoritetens herravälde i Israel på bekostnad av deras arabiska medborgare. Detta görs genom legalisering av den systematiska institutionella diskrimineringen av araber på ett sätt som ger rasdiskrimineringen legitimitet. Därför är det av största vikt att belysa den rättsliga ställningen för araber i Israel. Den utgör en huvudingång till deras värld, och ett sant kriterium för att bedöma deras ställning i det israeliska samhället. Den hjälper oss också att förstå deras rättsliga och civilrättsliga ställning jämfört med andra. De diskriminerande lagarna berör alla aspekter av arabernas liv. Det är viktigt att förstå att lagarnas betydelse väger tyngre än politiska handlingar mot araberna. Lagarna speglar sanningen bakom rasismen som styr den judiska majoritetens handlande mot de palestinska araberna.

Om man synar de rasdiskriminerande lagarna mot araberna i Israel blir det tydligt att de visserligen berör alla livets olika sidor, men i grunden syftar de till de två saker som i alla tider varit närvarande i den sionistiska rörelsen : främjandet av judisk invandring och konfiskering av palestinsk mark.

Att diskutera den juridiska diskrimineringen av araber i Israel kräver en grundlig forskning som går utanför ramen för detta arbete. Därför kommer vi i detta sammanhang att endast behandla de mest diskriminerande lagarna, utan att gå in på detaljer.²⁸

A. Lagen om återvändande och Nationalitetenslagen

På andra sidan jordklotet har antalet judar som bor i USA alltid varit större än deras antal i Israel/historiska Palestina. Trots detta har alla judar rätt, enligt israelisk lagstiftning, att bli israeliska

medborgare och därmed komma till Israel och bosätta sig där och köpa fastigheter trots att många av dem inte alls känner till landet. Alla judar har fri tillgång till Israel/Palestina. Han eller hon kan komma när som helst och omedelbart beviljas israeliskt medborgarskap. Däremot kan utvisade palestinier, som ständigt väntar vid gränserna, inte passera dessa gränser för att återvända till sina rötter och sina byar som några av dem faktiskt kan se tydligt på andra sidan gränsen. Ironiskt nog är de berövade rätten att bo eller ens besöka de hem där de en gång föddes och levde.

Den sionistiska politiska litteraturen påstår att Israel är en demokratisk liberal stat, men det sionistiska politiska systemet visar faktiskt på det motsatta. Det är "en stat med en dominerande ideologi, dvs. sionismen, som inte sätter statens gränser till mark som ockuperas eller en stat för medborgarna att leva i utan anser den vara en stat för judarna var än de befinner sig.²⁹ Detta är vad som fick den israeliske akademikern, Sami Smootha att konstatera att Israel inte är en liberal demokrati och hellre föredrar att använda termen "etnisk demokrati" för att beskriva Israel.³⁰

Lagen om återvändande och Nationalitetslagen är av särskild betydelse eftersom de utgör den rättsliga bakgrunden för "importen" av judiska mänskliga element, och legalisera deras närvaro. Lagen om återvändande och Nationalitetslagen är också viktiga eftersom de kompletterar varandra, och inbegriper en uppenbar systematisk diskriminering. Dessa två lagar omfattar handlingar som möjliggör den planerade ökningen av judar gentemot att systematiskt eliminera araberna.³¹

Den israeliska lagen om återvändande innehåller en uppenbar diskriminering av arabiska medborgare. Därför utgör den en direkt kränkning av internationella lagar och konventioner, som

mycket tydligt fastslår palestiniernas rätt att återvända: 1948 års FN deklARATION om de mänskliga rättigheterna, 1965 års konvention om avskaffande av all slags rasdiskriminering, 1966 års internationella tal om medborgerliga och politiska rättigheter och den fjärde Genève-konventionen om skydd och behandling av civila gripna i krig. Detta är utöver 1948 års generalförsamlings resolution 194, som kräver återvändandet av palestinska flyktingar.

Det finns ståndpunkter både inom och utanför Israel där man nästan är enhälligt överens om att lagen om återvändande verkligen omfattar diskriminering av araberna. Det finns emellertid avvikande meningar om på vilket sätt man rättfärdigar dess genomförande. När vi likväl tittar på de åtgärder som vidtagits för att upprätthålla statens "judiskhet" finner vi hur djupt rotad rasdiskriminering egentligen är.

Medan den israeliska lagen om återvändande ger alla judar, också dem som konverterar till judendomen, oavsett hans eller hennes vistelseort, rätten att invandra till Israel utan några villkor och utöva sin rätt att få ett medborgarskap i Israel, ser vi att palestinierna, de ursprungliga ägarna till marken, tragiskt har berövats denna rätt. För att driva denna rasistiska politik har Israel satt upp många villkor för palestinier som bor kvar i sitt hemland.

Många ändringar har gjorts i Nationalitetslagen och den mest diskriminerande ändringen ratificerades 2003-07-31 och resulterade i rasistiska äktenskapslagar, som påminner om de lagar mot rasblandade äktenskap som en gång infördes för afro-amerikanska äktenskap i USA. Enligt denna lagändring kan palestinierna inte beviljas medborgarskap eller en suppehållstillstånd genom återförening av familjer för palestinierna i Israel med dem i de ockuperade områdena. Detta innebär att en palestinier från

Västbanken eller Gaza som gifter sig med en palestinier som har israeliskt medborgarskap inte kan beviljas israeliskt medborgarskap, trots att de båda är palestinier. Detta gäller naturligtvis inte om en judisk medborgare väljer en make/maka från vilken plats eller med vilken nationalitet eller medborgarskap som helst i världen. Denna uppenbara rasdiskriminerande lag hindrar att palestinska familjer kan få återförenas mer än att underlätta en sådan förening.³³

I sina kommentarer till denna orättmätiga och diskriminerande lagstiftning, skrev advokat Gilad Kariv : "Det finns ingen påtaglig fara som inte omfattas av den israeliska lagtexten. Denna rasistiska lag är en skamfläck."³⁴

Amnesty och Human Rights Watch, två internationella organisationer för mänskliga rättigheter, fördömde dessa rasistiska stadgar och skickade 2003-07-27 en gemensam skrivelse till Knesset och bad dess medlemmar att avvisa denna rasistiska äktenskapslag som strider mot internationell lagstiftning om mänskliga rättigheter. Men deras begäran avlogs mycket bestämt.

B. Lagar om konfiskering av mark

På 50-årsdagen av 1948 års Nakbah - Katastrofen - 1948 (eller som den israeliska historikern, doktor Ilan Pappé, kallar det Den etniska rensningen av palestinier) organiserade palestinier i Israel demonstrationer. Demonstranterna bar skyltar med namnen på sina hem eller inhemska byar. Demonstranterna besökte ruinerna efter några av de förstörda byarna. De besökte sina demolerade hem som var fallfärdiga och därmed obeboeliga. Media har citerat en av dessa besökare som sa att de hade "blivit grannar till sina egna hem".

De palestinier som inte har utvisats utanför gränserna, har tvångsflyttats inom landet. När de senare försökte återvända till sina förstörda och avfolkade byar fick de höra att byarna blev militära områden 1951 och att därför "militära lagar hade fullmakt att omedelbart ställa alla som påträffades i byarna inför domstol".³⁵

Före utropandet av staten Israel, hade sionisterna inte mer än 5,5 procent av den totala ytan i Palestina. Som mest överskred den inte 8 procent,³⁶ Genom systematisk konfiskering av mark överfördes mer än 93 procent av marken till judiskt ägande. Israel har kontrollerat palestinsk mark genom att utfärda en uppsättning lagar som används som ett viktigt verktyg för att genomföra sin rasistiska politik på detta område. Dessa lagar uppskattas vara fler än trettio och de viktigaste är de följande:

1. Israel Emergency Regulations, 1945. (Undantagslagar)
2. Emergency Regulations Law, 1948 (Lagar om obrukad mark)
3. Emergency Regulations Law, 1948, (Absentees' Property Law - lagar om frånvarandes mark)
4. Absentees' Property Law ,1950.(se ovan)
5. Development Authority Law, 1950. (Om överföring av egendom)
6. Land and Property Law, 1951. (se ovan)
7. Land Aquisition Law, 1953 (Markförvärv och validering av lagar och ersättning)
8. Keren Kayemet Le-Israel Law (Jewish National Fund). (Om Israels trädplanteringsprogram)
9. Prescription Law, 1960. (Om konfiskering av mark)

10. Israel Lands Law, 1960. (se ovan)
11. Basic Law: Israel Lands, 1960. (Grundlagen om ägande av land och andra ägodelar)
12. Agricultural Settlements Law, 1967. (Om ägande av land och vatten)
13. Israel Lands Law, 1969. (Om ägande av land)
14. Forests Law, 1962. (Lagen om skogen)
15. Planning and Construction Law. Om byggplanering)

Alla de ovan nämnda lagar har spelat en roll i konfiskering av palestinsk mark, men den lag som slagit hårdast har varit Absentees' Property Law enligt vilken ungefär 20-30 procent av palestinierna i Israel har betraktas som "nuvarande frånvarande." Denna lag har gjort det möjligt för de israeliska myndigheterna att expropriera deras mark och fastigheter trots att de är israeliska "medborgare". Den har också gjort det möjligt att konfiskera Waqfs ägodelar som t ex land (Waqfs är muslimska religiösa donationer. ö a).

C. Andra rasistiska lagar

Utöver de lagar om konfiskering av mark, finns det finns många andra lagar som lagexperter anser utgör en systematisk och institutionell diskrimineringen av palestinier i Israel. De mest rasistiska av dessa lagar är: nationella institutioners lagar, lagstiftning om flaggan och (israeliska) nationella symboler. I grundlagen: Knesset, den nationella säkerhetslagen, Compensation Law och 2001 års lag som gäller avskaffandet av rätten att återvända. Dessutom finns många andra lagar och lagförslag, som alla är riktade mot palestinier i Israel.³⁷

Angående dessa rasistiska lagar lade "Justice Centre" (Rättvisecentret) på FN:s kontor i Genève (mars 1998) fram en rapport till den internationella kommittén för avskaffande av all slags rasdiskriminering. Detta gjordes som en reaktion på en officiell rapport från den israeliska regeringen. Rapporten nämnde att i det israeliska lagsystemet ingår en uppsjö av öppna eller förtäckta lagar fyllda med rasistisk diskriminering mot araber. Dessutom innehöll rapporten 17 andra lagar som är fulla av otvetydig diskriminering och som ger rättigheter och fördelar till endast judar eller som klart inskränker rättigheterna för araberna i Israel.

Bland sådana diskriminerande lagar är: Basic Law: Human Dignity and Liberty (Grundlagen: Mänsklig värdighet och frihet), Basic Law: Freedom of Occupation (Grundlagen: Frihet att ockupera. Israel vill inför kommittén framstå som en judisk demokratisk stat), Law of Return, (Lagen om återvändande) World Zionist Congress Status och Jewish Agency Law, Law of the Flag and the Emblem (Lagen om flaggan och emblemet) och Jewish Religious Services Law (Lagen om ett religiöst råd).

Dessa är ett komplement till andra lagar såsom Absentees' Property Law, Emergency Law nummer 125, punkt 157 i Planning and Construction Law. Dessa lagar har indirekt diskriminerat arabiska medborgare i Israel. Det finns också en lagstadgad struktur för icke godkända arabiska byar.³⁸

Efter att den Internationella Antirasismkommittén hade tagit del av rapporten från Israels utrikesministerium och från Rättvisecentret så ställde de sig bakom centrets rekommendationer och publicerade ett uttalande den 24 mars 1998 som grundade sig på deras efterforskningar om arabiska medborgares villkor i Israel.

Uttalandet uttryckte stor oro över Israels rasism mot sina arabiska medborgare och förekomsten av systematiska och institutionella diskriminerande lagar mot araberna.³⁹ Kommittén slog också fast att Israel är en stat som inte följer internationella regler beträffande ämnet. Den Internationella kommittén beklagade situationen och uttryckte sin besvikelse över att samtalen mellan de israeliska delegaterna och kommittén inte alltid hade varit givande och att Israel borde ändra sina lagar och överbrygga klyftorna mellan araber och judar på alla områden.⁴⁰

Den 12 juli 1998 fördömde FN:s kommitté för ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter (CESCR) Israel på grund av att staten definierade sig som en "judisk stat". Kommittén hävdar att denna definition uppmuntrar och uppviglar till diskriminering, och att icke-judiska medborgare degraderas till andra klassens medborgare. Kommittén har dessutom fördömt Lagen om återvändande och uttryckt stor oro över beduinernas eländiga levnadsvillkor.⁴¹

I en rapport till Knesset som presenterades av Föreningen för medborgerliga rättigheter i Israel, kom det fram att Israel inte följer de internationella normerna för mänskliga rättigheter. I detta avseende har rapporten nämnt att det finns en uppenbar rasdiskriminering särskilt av araber i Israel.⁴² I början av september 1999 publicerade USA:s utrikesministerium sin första rapport om religionsfriheten i världen. I rapporten ingår ett helt kapitel om den politik som förs av staten Israel och som fördömer den israeliska regeringens diskrimineringspolitik mot arabiska medborgare. Rapporten nämnde också att araberna utsätts för olika former av diskriminering inom olika områden såsom boende, utbildning och sociala tjänster och dessutom genom ministeriernas budgetar och genom Lagen om återvändande.⁴³

En palestinsk kvinna sitter med sin unga dotter i ruinerna av det som för några minuter sedan var deras hem i Östra Jerusalem efter att israeliska myndigheter har raserat huset under förevändning att hon inte hade något tillstånd.

Enligt en rapport från al-Quds internationella institut har ockupationsmyndigheterna förstört 700 hus under 2007 och att 12 000 bostäder till står på listan över hus som ska raseras snarast.

- AFP 2001-11-23
3.4. I domstolar

3.4. I domstolar

Israels diskriminering av araber är inskriven i den rasistiska lagstiftningen och präglar också den israeliska rättskipningen och hur domstolarna dömer.

När *al-Aqsa Intifadan* bröt ut hade säkerhetsåtgärder vidtagits för att hindra "självoffer"-aktioner⁴⁴ och lagar hade stiftats mot taxichaufförer som körde förklädda personer som hade bomber med sig, med eller utan chaufförens vetskap. De kunde anklagas för att "transportera terrorister från Västbanken in i Israel för att utföra bombattacker". Fem taxichaufförer har ställts inför rätta, fyra araber och en jude. Under rättegången framhöll försvarssidan att ingen av de fem kände passagerarna som de körde. Åklagaren avslog yrkandet och domarna förkunnades: Khalid 'Ashur och Sa'id Sulaymani dömdes vardera till femton års fängelse, Ahmad Jabir till tio år medan Mahmud Naji fick tolv år.

Vad beträffar Opher Shfatzboim, den judiske taxichauffören, ändrades anklagelsen från "medhjälp till mord" till "dråp", som enligt israelisk strafflag ger sex års fängelse. Han behövde emellertid bara avtjäna sex månader. Detta visar att straffsatsen är 20-30 gånger högre för en arab.⁴⁵

Det finns en uppsjö av liknande exempel på åtal. Låt oss nämna två fall. Det första berör två palestinier i Israel och det andra en judisk bosättare.

Händelsen med de två palestinierna ägde rum i början av 2007 då de åtalades vid domstolen i Beersheba (Bi'r al-Sabi'). De anklagades för att ha kastat sten mot en bil varvid vindrutan krossades, men ingen människa kom till skada. Med tanke på ungdomarnas låga ålder (de var fortfarande omyndiga), borde

åtalet ha varit mer humant, men domstolen dömde dem till fem års fängelse.

Den judiske bosättaren kastade sten mot en palestinsk bil och skadade föraren allvarligt. Dessutom anföll han och misshandlade palestiniern svårt mitt framför ögonen på två poliser. Bosättaren åtalades i Tel Aviv. Hans enda straff blev samhällstjänst.⁴⁶

Dessa två händelser representerar inte två olika fall i den israeliska rättskipningen mot araber. De är snarare exempel på en djupt rotad diskriminering som praktiseras av just denna rättskipning.

Det finns många studier och enkäter som bekräftar detta, bland annat en studie som gjorts av forskaren Hagit Turgeman vid samhällsvetenskapliga fakulteten på Tel Avivs universitet. Den omfattar 1 200 brottsfall vid de två domstolarna i Nazaret och Haifa. Turgeman undersökte fall med samma åtalspunkter och fällande domar mot araber och judar, med eller utan tidigare brottsregister.

Resultatet visar att när det gäller en jude som fälls för att ha attackerat en arab och åklagaren är arab är risken att förövaren får fängelsestraff 14 procent. Om förövaren är jude och offret också jude stiger riskerna för fängelsestraff med 40 procent. Om både förövare och offer är araber ökar riskerna för fängelsestraff med 46 procent. Men om förövaren är arab och offret jude ökar riskerna med 77 procent.⁴⁷

Tabell 3:
Fängelsestraff i Israel beroende på förövare och offer.

Förövare	Offer	Procent som döms till fängelse
Jude	Arab	14
Jude	Jude	40
Arab	Arab	46
Arab	Jude	77

Det kanske skulle ha varit tillräckligt att istället för alla dessa siffror och tabeller nämna Fängelse 1391, som upptäcktes av den israeliska historikern Gad Kroizer (Fängelset har funnits sedan det Brittiska Mandatet över Palestina!). Det har använts som ett hemligt fängelse där palestinska fångar gömmts undan under flera år, och blivit intalade att de är på månen eller på någon annan avlägsen plats.⁴⁸

3.5. Inom utbildningsväsendet

Diskrimineringen inom utbildningsväsendet av palestinier i Israel lyser igenom i läroplanen. Det kan vara svårt att peka på vilka lagar som är direkt diskriminerande av palestinier, men ett exempel är den "akademiska" förordning som utfärdats av den medicinska fakulteten på Tel Avivs universitet. Förordningen säger att de som vill börja läsa medicin måste vara över 20 år. Förevändningen för denna förordning är att det anses vara viktigt för blivande studenter att "hinna mogna och utvecklas socialt och psykologiskt, vilket är

viktigt för dem som ämnar välja läkaryrket”. Förordningen i sig framstår inte som diskriminerande, men det är kristallklart att när den appliceras på verkligheten, drabbar den framför allt unga araber, som inte gör israelisk värnplikt efter gymnasiet. De har sedan 1950-talet börjat läsa på universitet direkt efter studenten, när de är 18 år. Den här förordningen bidrar naturligtvis till att antalet arabiska studenter är låg inom den medicinska fakulteten, idag utgör de 4,4 procent av det totala antalet läkarstudenter, medan den totala andelen araber som lever i Israel utgör 19,7 procent av befolkningen. Förordningen tvingar för unga araber som vill läsa medicin att söka sig utomlands, till Jordanien eller Europa.⁴⁹

Metoder som denna och andra, som framstår som ordinära, bidrar till att sänka utbildningsnivån hos araber. Den totala andelen arabiska studenter på universitet ligger runt 8 procent, vilket är mindre än hälften av deras del av befolkningen som helhet. Andelen arabiska universitetslektorer på universiteten ligger på 1,2 procent. Det är även värt att nämna att medellönen för arabiska akademiker ligger kring 6 000 shekel (ca 11500 kr), jämfört med medellönen för en judisk akademiker som ligger kring 9000 shekel (ca 17300 kr).⁵⁰ (1kr = 0,5 shekel).

2006-02-12 publicerades en statistisk rapport som tydligt visade på den diskriminering som Israel utövar mellan arabiska och judiska elever. Rasism som denna är ett medvetet sätt att öka klyftan mellan dessa ungdomar. Rapporten visade också att det inom arabiska skolsystemet saknades 5 000 klassrum, och att det idag finns 454 låg- och mellanstadieskolor, 138 högstadieskolor och 185 gymnasieskolor.⁵¹

Beträffande läroplanen säger rapporten:

”Skolans läroböcker som används av judiska elever har blivit vägledande för ämnesövergripande undervisning, en metod för att belysa alla de ämnen som de äldste inom den sionistiska rörelsen vill ska finnas med. Högst upp på listan finns ockupationen, bosättningspolitiken, emigrationen, förflyttningar och förvisning av goyim (dvs. icke-judar) eller palestinier och deras arabiska bröder. Alla som läser ett utdrag ur en lärobok kan tydligt se de här styrande tendenserna, och inse hur detta kan påverka unga judar till att rättfärdiga motsättningar och militär ockupation av ett land och förstörelse av detta.”⁵²

I det här sammanhanget passar det bra att ta upp det som forskaren Eli Podeh fann när han i en studie gick igenom israeliska läroböcker. Han visar på hur dessa läroböcker porträtterar palestinska araber och hur detta har lett till förutfattade meningar mot de palestinska araberna. Han listar även tolv berättelser som är centrala för den indoktrineringsprocess som Israel står bakom vad det gäller historien. Podeh understödjer sin studie med texter, fotografier och karikatyrer som avslöjar hur historien har manipulerats för att stödja den politik som förs av Israel och på ett sätt som visar hur djupt rotad rasismen mot araber är.

Bland dessa historiska berättelser är ”Grön höst”. Den handlar om en gammal arabisk man som arresteras av judiska soldater. Han beskrivs som svag och rädd, som någon som kryper på knä av inställsamhet och som av feghet och rädsla avslöjar, utan att ens vara tillfrågad, sitt eget lands hemligheter. Men de judiska soldaterna accepterar inte ett sådant beteende. Mot slutet av berättelsen släpar soldaterna med sig fången med sina vapen och bombhundar och kommer till ett ställe där en mina detonerar, vilket slutar med den

arabiske fångens död och hans kropp kremeras inför soldaternas ögon.

*Barns brev till israeliska
soldater: "Kära snälla
soldater döda många araber"*

2002-05-07 publicerade Yedioth Ahronoth utdrag av brev som israeliska skolbarn hade skickat tillsammans med presenter till reservisterna som tjänstgjorde i Ramallah. Soldaterna blev "överbaskade" över innehållet som var följande:

"Jag ber för dig så att du ska komma tillbaka och att du dödar åtminstone tio för min skull".

"Lyd inte order och utrota dem. Och kom ihåg att en god arab är en död arab".

"Låt palestinierna, måtte gud svärta ner deras namn, förgås i eld. Gör hål i dem med era M16 och bomba dem"

► Yedioth Ahronoth tidning, 2002-05-07.

I en annan berättelse "Damm från kanten", ger en jude ett råd till en annan jude: Araber är som hundar. Om de ser att du är nervös, reagera inte på deras provokationer för då undviker du att bli attackerad av dem. Men om du bestämmer dig för att slå dem, så springer de iväg som hundar!⁵³

Den judiske forskaren Yeshia Horim säger att den stereotypa bilden av en arab tar form redan vid tidig ålder hos de judiska barnen, vilket leder till extremistiska uppfattningar. I en undersökning där 600 israeliska unga judar mellan 15 -18 år tillfrågades om sin syn på araberna och deras existens i Palestina och deras egna relationer till araberna framkom att:

- 92 procent anser att judarna har full rätt till Palestina.
- 50 procent anser det nödvändigt att minimera de ekonomiska rättigheterna för araberna i Palestina.
- 56 procent förkastar helt jämlikhet med araber och 37 procent tycker att total jämlikhet bara ska finnas vad det gäller militärtjänsten.
- 40 procent uttryckte stöd till underjordisk verksamhet som slår mot araberna.
- 60 procent höll med om att araberna bör kastas ut ur Palestina.

Den israeliske forskaren Adir Cohen anser i sin bok *Ett fult ansikte i spegeln*, att det finns en inbyggd rasism i det israeliska skolväsendet, som bidrar till att grundlägga en stereotyp bild av araber. Många forskare är eniga om att det förhåller sig på det sättet.

I ett kapitel i sin bok har Cohen fokuserat på en undersökning genomförd på en grupp judiska elever i en mellanstadieskola i Haifa. Eleverna fick fem frågor om sina attityder mot araber, hur de känner igen dem och hur de förhåller sig till dem. Resultatet var både chockerande och oroande.

- 75 procent av barnen beskrev araber som mördare, kidnappare, kriminella och terrorister.
- 80 procent sa att de såg araber som smutsiga och med ett hemskt utseende.
- 90 procent sa att de inte tyckte att palestinierna har några som helst rättigheter, varken i Israel eller i Palestina.

Cohen har också gått igenom 1700 israeliska barnböcker som publicerats efter 1967. Han fann att 520 innehöll förödmjukande och negativa beskrivningar av palestinier. De beskrevs som våldsamma i 66 procent av skildringarna, som elaka i 52 procent, som lögnare i 37 procent, snåla i 31 procent, opålitliga i 27 procent, förrädare i 27 procent osv.

Cohen pekar på att författarna till de här barnböckerna effektivt ingjuter avsky mot araber genom att avhumanisera dem.⁵⁴

Ytterligare en undersökning, som genomförts vid universitetet i Haifa, har visat att de judiska studenterna ser på sina arabiska medstudenter på ett rasistiskt och stereotypt sätt. Till exempel anser 75 procent av dem att araber är utbildade, ociviliserade, smutsiga och våldsamma.⁵⁵

Barn av Israel

Israeliska barn skriver på de granater som ska användas mot Libanon, under det israeliska kriget mot Libanon sommaren 2006. Detta krig, som bara pågick i 33 dagar, resulterade i att fler än 1000 civila fick sätta livet till, varav cirka 400 var barn under 12 år.

➤ AFP, 2007-07-17.

Kapitel 4: Förflyttning av palestinska araber från Palestina

”Jag är för en tvångsflyttning (av araber). Jag ser inget oetiskt i det”
Citat från David Ben-Gurion, när han talade inför Judiska byråns verkställande utskott i juni 1938.⁵⁶

Militärledningen beordrade 1948 direkta attacker mot civilbefolkningen, vilket resulterade i fler än 30 dokumenterade massakrer och 530 förstörda palestinska byar och mer än 800 000 palestinier kastades ut från sina hem. Detta är grymheter som har lett till den tragiska, palestinska diasporan och till att många palestinska flyktingar fortfarande har nycklarna kvar till sina forna hem och vägrar ge upp sin rätt till att återvända.

ILAN PAPPE
The ETHNIC
CLEANSING of
PALESTINE

"Ilan Pappé is Israel's bravest, most principled,
most incisive historian."
JOHN PILGER

Ilan Pappé: Den etniska rensningen av Palestina (Stockholm, Karneval förlag, 2007. Översatt av Christer Lundgren). Ur förordet till boken

Och ändå har ett sådant brott utplånats nästan fullständigt ur den globala allmänhetens minne: Israels fördrivning av palestinerna 1948. Detta, den mest avgörande händelsen i Palestinas moderna historia, har sedan dess systematiskt förnekats. Inte heller idag erkänns det som ett brott, vilket måste få såväl politiska som moraliska följder...

Den israeliska historieskrivningen talade om en massiv "frivillig flykt" av hundratusentals palestinier, som hade beslutat sig för att tillfälligt lämna sina hem och byar för att bereda plats för de invaderande arabiska arméerna, vilka var inställda på att tillintetgöra den nykläckta judiska staten...

Jag tvivlar inte på att den hittillsvarande frånvaron av paradigmet etnisk rensning är en del av orsaken till att förnekandet av katastrofen har kunnat fortgå så länge. Då den sionistiska rörelsen skapade sin nationalstat, utkämpade den inte ett krig som "tragiskt men oundvikligt" ledde till fördrivningen av "delar av" den ursprungliga befolkningen, utan tvärt om: huvudmålet var den etniska rensningen av hela Palestina, vilket rörelsen eftersträfvade för sin nya stat...

På många sätt är det faktiskt min egen J'Accuse mot de politiker som utformade och de generaler som genomförde den etniska rensningen. Ändå, då jag nämner deras namn, gör jag det inte för att jag postumt vill se dem ställas inför rätta, utan för att skildra såväl förövarna som offren som verkliga människor: Jag vill förhindra att de brott som Israel begick tillskrivs sådana oätkomliga faktorer som "omständigheterna", "armén" eller, som Morris gör, "*à la guerre comme à la guerre*" [så är det alltid i krig] och liknande vaga benämningar som låter suveräna stater slinka ur greppet och gör det möjligt för individer att undfly rättvisan...

"Utlänningar", säger de i mitt land, "förstår inte och kan inte förstå denna trassliga historia" och man behöver därför inte ens försöka förklara det för dem... Allt man kan göra, som israeliska regeringar varit bra på att berätta för världen i årtal, är att låta "oss", israelerna, som representanter för den "civiliserade" och "rationella" sidan i konflikten, finna en skälig lösning för "oss själva" och för den andra sidan, palestinerna, vilka trots allt utgör ett koncentrat av den "ociviliserade" och "emotionella" arabvärld till vilken Palestina hör...

Men historien om 1948 är naturligtvis inte alls komplicerad... Det är den enkla men förfärliga historien om den etniska rensningen av Palestina, ett brott mot mänskligheten som Israel har velat förneka och få världen att glömma.

► Ilan Pappé, *The Ethnic Cleansing of Palestine* (Oxford: Oneworld Publications, 2006).

Idén om förflyttning, en omskrivning för att kasta ut de palestinska araberna, är en allmänt accepterad idé i Israel och som ännu idag har stort allmänt stöd och nya förespråkare. Inom sionismen är detta ett starkt etablerat begrepp. Detta sionistiska ingrodda hat ser Israel som en nedärvd rättighet och judarna har ensamrätt till landet.

Denna uppfattning har lett till att sionisterna dragit slutsatsen att araberna bara är tillfälliga främlingar som måste förflyttas eller tas bort. Därför har idén om att flytta alla araber alltid varit en av sionismens grundstenar, både före och efter bildandet av staten Israel. Många israeliska sionister (miss)brukar olika judiska religiösa texter för att få stöd för sina idéer om att kasta ut palestinierna. Några exempel:

- "Emellertid, i städerna i de länder som är dig givna av Herren din Gud som en arvedel, lämna ingenting efter dig som andas".
- "Förinta dem – hettiter, amoriter, kanaanéer, *perizziter*, hiviter och jebusiter – såsom Herren din Gud, har befallt dig".⁵⁷
- "Och när Herren din Gud, för dem till dig; skall du slå ned dem och fullkomligt förinta dem; du skall inte ingå förbund med dem, eller visa dem något förbarmande..."⁵⁸.

Uppmaningar att förflytta, eller snarare kasta ut, araberna från Palestina återfinns i tidiga sionistiska skrifter. Sådana uppmaningar upprätthölls och spreds vidare av framstående sionistiska ledare som Israel Zangwill, som spred det grova mottot: "ett land utan folk till ett folk utan land",⁵⁹ myntat av britten Lord Shaftesbury.

Medan han funderade över förvandlingen av det ”judiska samhället”, till en stat, skrev Herzl i sin dagbok den 12 juni 1895:

”Vi måste varsamt tvångsinlösa den privata egendomen som finns på de områden som tilldelats oss... Vi skall uppmuntra den fattiga [ursprungliga] befolkningen att söka sig till andra sidan gränsen genom att se till att det finns arbete för dem i förflyttningssländerna, medan vi vägrar att ge dem arbete i vårt land... Både tvångsinlösningen av egendom och förflyttning av de fattiga måste ske diskret och försiktigt.⁶⁰

”I Palestina ämnar vi inte ens tillfråga de nuvarande invånarna om deras önskningar... De fyra stormakterna har tagit ställning för sionismen. Sionismen, oavsett om den är rätt eller fel, god eller ond, är djupt rotad i en urgammal tradition, i nutida behov, i hopp om framtiden. Detta är mycket viktigare än de önskningar och fördomar de 700 000 araber hyser, som nu befolkar landet.”

Ett utdrag från ett memorandum som den brittiske utrikes-ministern Lord Balfour skrev till Lord Curzon, 1919-11-08. Finns bevarat i det brittiska nationalarkivet.

➤ F.O 371/4183

Det finns tillräckligt med bevis för att belägga att idén om förflyttning av palestinierna är en sionistisk lösning på problemet med att ta över ett befolkat land. Det är mycket mer än bara en tillfälligt påkommen idé av sionismens grundare. Följaktligen förstår vi de grundliga och systematiskt genomförda kampanjer och uttänkta planer som dessa grundare ligger bakom. Vi kan också förstå den praktiska planeringen för nya bosättningar som diskuterades under hemliga sionistiska möten. På dessa möten deltog inte bara Herzl och Zangwill, utan även andra framstående personer såsom Leon Motzkin, Nachman Syrkin, Nahum Sokolow, Arthur Ruppin,

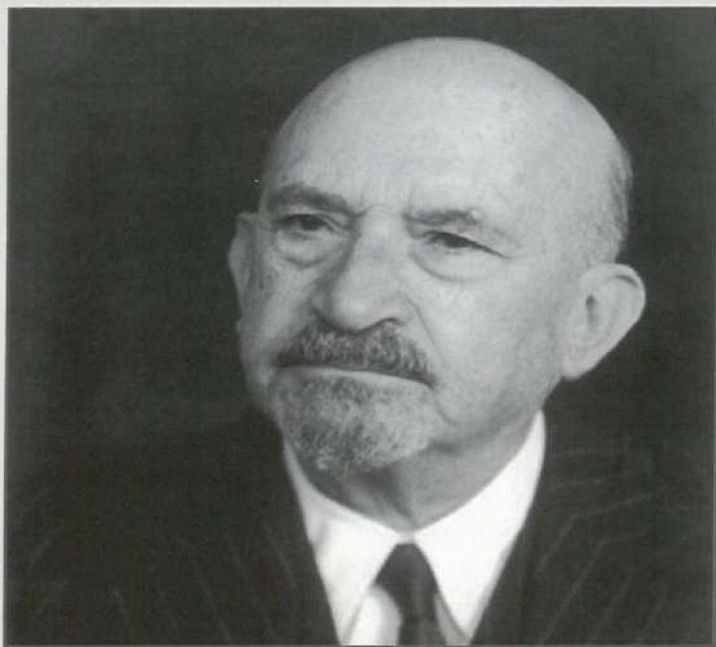
Berl Katzenelson, Menachem Ussishkin, Victor Jacobsson, Chaim Weizmann, Aharon Ahronson, Ze'ev Jabotinsky, Abraham Granovsky, David Ben Gurion och Yitzak Ben-Zvi, m.fl.

Faktum är att dessa grundare planerade att dra upp palestinierna med rötterna och förflytta dem systematiskt till grannländerna som en förberedelse till att förverkliga det sionistiska projektet. Grundarna tillhörde en rad politiska sionistgrupper.⁶¹

Benny Morris anser att det rådde mer eller mindre konsensus bland det sionistiska ledarskapet under 1930- och 1940-talet; att den bästa lösningen på det arabiska problemet var "förflyttning", oavsett om den var frivillig eller påtvingad. Han tillägger att det finns tonvis med bevis tillgängliga för att styrka detta.⁶²

Under det brittiska mandatet i Palestina kunde de sionistiska ledarna dra fördel av den redan etablerade relationen med briter. Det förekom samtal med brittiska officerare för att hitta en lösning på "problemet med den arabiska befolkningen" i Palestina, en lösning som skulle vara att förflytta dem till andra arabiska länder. Bevis på sådana privata samtal med högt uppsatta brittiska officerare finns i Winston Churchills granskning av palestinska angelägenheter i oktober 1919. Han nämner i rapporten att det finns judar som av briter har blivit lovade att föras in i Palestina och att judarna överväger att evakuera lokalbefolkningen för att svara upp mot deras egna behov och ser det som en självklarhet.⁶³

Chaim Weizman, ledare för the World Zionist Organisation, ville fullfölja policyn om förflyttning och ville gå ett steg längre för att hitta en radikal lösning på de två problemen "land" och "den arabiska befolkningen". Han lade därför fram en plan för British Colonial Office som talade för en förflyttning av den arabiska befolkningen. Hans förslag gick ut på att det skulle betalas ut ett

Bakom lykta dörrar, under ett möte med den sovjetiske ambassadören i London, Ivan Maisky i februari 1941, presenterade Chaim Weizman förslaget om att förflytta 1 miljon palestinier från deras land, för att ersätta dem med 4-5 miljoner judar från Östeuropa. Ambassadören hade skickat en rapport från detta möte till utrikesdepartementet i Ryssland, där det arkiverats och inte uppmärksammats, tills den israeliska dagstidningen *Yedioth Ahronoth* hittade det i maj 1993. Det publicerades även i den arabiska jerusalembaserade dagstidningen *Alquds*, och i den jordanska tidningen *Alrai*, den 29 maj 1993.

- Weizman var bl.a. ledare för The World Zionist Organisation (1921-1933, 1935-1946), samt den förste presidenten i Israel.

lån på en miljon palestinska pund, donerade av judiska magnater och affärsmän, för att etablera de förflyttade, eller grupper av förflyttade arabiska bönder i Transjordanien.⁶⁴

I det här sammanhanget skrev David Ben-Gurion i oktober 1937 till sin son och konstaterade: ”Vi måste kasta ut araberna och ta deras plats... sen kommer vi att ha kraft till vårt förfogande.”⁶⁵ På den internationella kongressen, ”Ichud polaei tziyon”, det högsta organet inom den sionistiska arbetarrörelsen, sattes frågan om förflyttningen av araber högst upp på dagordningen. Frågan var också den viktigaste bland alla punkterna på agendan vid den tjugonde sionistkongressen. Båda dessa kongresser hölls i augusti 1937 i Zürich. Majoriteten av de högt uppsatta deltagarna, samt de övriga närvarande, uttryckte sitt stöd för godkännandet av planen.⁶⁶

Mellan 1937 och 1948 planerades en mängd sionistiska planer för förflyttning. Här följer några av dem: Soskins tvingande förflyttningsplan (1937), Weitzs förflyttningsplan (december 1937), Bonnets plan (juli 1938), Ruppins plan (1938), al-Jazirahplanen (1938-42), Edward Normans plan för att flytta palestinier till Irak (1934-48), Ben-Horins plan (1933-38), och inte att förglömma Joseph Schechtmans plan för tvångsförflyttning (1948). Under samma tidsperiod tillsattes tre ”förflyttningskommittéer” för att diskutera och formge marknadsföringen av förflyttningsplanerna.⁶⁷

Dessa förslag visar på att problemet med palestinska flyktingar inte är en tillfällighet, eller något som har uppkommit spontant. Snarare är det ett resultat av en på förhand planerad och välorkestrerad utdrivning. Den demografiska, etniska och religiösa omvandlingen av det arabiska Palestina, som kännetecknas av ”förflyttningen” av så många som möjligt av den ursprungliga

Ohörsammad etnisk rensning

Över 40 icke erkända arabiska byar i Negevöknen demoleras av Israel.

”Jag talar om de mer än 140 000 araber som befolkar Negevöknen, som utgör den södra delen av Palestina. De kallas i litteraturen för beershebaaraber eller negevbeduiner. De är ättlingar till de beduiner som befolkat Negevöknen i tusentals år. På det sättet har de blivit ägare av landet, som 1948 beräknades utgöra 5 miljoner hektar. Av dessa var beduinerna vana vid att bruka cirka 2 miljoner hektar under regnperioder. Men när Israel invaderade Negevöknen 1948 evakuerades majoriteten av befolkningen, (mellan 80-85 procent). Endast runt 11 000 personer lyckades hålla sig kvar vid sin mark och vägrade lämna den. Under de år som gått sedan dess har befolkningen ökat till cirka 140 000 personer (varav hälften bor i de icke erkända byarna). Israel har förföljt dem sedan 1948, bl.a. genom att inhägna deras område med ett stängsel som innesluter runt 900 000 hektar, vilket resulterat i att den brukbara marken minskat från 2 miljoner hektar till knappa 240 000 hektar.”

- Fahmi Huwaidi, “Tathir ‘Irqi Maskut ‘Alayh,” (Unheeded Ethnic Cleansing), al-Khaleej newspaper, Förenade arabemiraten, 2007-11-09

befolkningen till områden utanför den utlovade judiska staten, har utvecklats från en sionistisk strävan med början 1937 genom planering och förslag, t.ex. plan Dalet (D), tills den slutligen förverkligades 1948 genom realpolitiska lösningar.

När nu det första steget att fastställa planen och göra upp strategier för hur en utflyttning av araberna skulle gå till, kom själva utförandet av fördrivningen igång under kriget 1948, ett krig som karaktäriserades av militära operationer utförda av sionister. Mest framträdande av dessa planer var Plan Dalet, som innefattade tretton operationer, där var och en hade en specificerad tid och plats för utförandet. Enligt israeliska källor var Plan Dalet den första strategiska plan som var utarbetad av Haganah, för att rent militärt ockupera och ta kontrollen över ett större område. Utöver detta skulle arabiska byar rensas och araber kastas ut ur olika områden, till och med ur vissa stadsdelar. Planen omfattade ockupation av och fördrivning från städer såsom Safad, Tiberius, Haifa, Tel Aviv, Jaffa och Jerusalem.⁶⁸

Det har dessutom bevisats genom dokument sammanställda av det israeliska försvarsdepartementets underrättelsetjänst att militära operationer genomförda av de sionistiska ligorna var den direkta orsaken till att 75 procent av den arabiska befolkningen i Palestina fördrevs. Dokumenten ifråga diskuterade den arabiska emigrationen från Palestina under perioden mellan den första december 1945 och den första juni 1948, och beslutet togs av Benny Morris.⁶⁹

Efter självständighetsförklaringen eller snarare efter grundandet av Israel 1948, hade inte det sionistiska målet om förflyttning förverkligats i sin helhet, och det som den israeliska armén hade föresatt sig hade misslyckats. Dock har dessa tankar

”Vi måste klargöra för oss själva att det inte finns plats för båda folkgrupperna i det här landet. Efter att araberna förflyttats kommer landet att ligga vidöppet för oss. Om araberna stannar i landet kommer det att förbli smalt och begränsat... Den enda lösningen är landet Israel eller åtminstone det västra Israel [dvs. Palestina], utan araber. Det finns inget utrymme till kompromiss vad det gäller detta.”

”Den sionistiska idén är svaret på den judiska frågan i Israel... Lösningen är en total utrymning av hela landet för att bli av med alla dessa andra invånare och lämna över landet helt och hållet till det judiska folket.”

Utdrag från handskrivna dagboksanteckningar (1940-12-20 och 1941-03-21) av Yosef Weitz (1890-1972), ledare för landdepartementet vid den Judiska nationalfonden (JNF).

Weitz dagbok, A246/7, s. 1090-1091 och 1127, Central Zionist Archives (CA), citat tagna från Nur Masalha, *The expulsion of the Palestinians (U.S.A., Institute for Palestine Studies, 1993)*, s. 131-132.

hos den nyfödda judiska staten överlevt fram till våra dagar. 750 000 palestinska araber fördrevs, vilket reducerade den arabiska majoriteten till en minoritet, men Labourpartiet ansåg att man i en stor utsträckning hade lyckats lösa de demografiska och geopolitiska problemen. Partiet var berett att ge sitt samtycke till en enklav av en minoritet på 160 000 av de drygt 900 000 palestinier som bodde i de områden som blev ”staten Israel” efter kriget 1948.

Iförsökattvinnainternationellt erkännande av den nybildade staten, garanterade den tillfälliga israeliska rådsförsamlingen, som föregick Knesset, i Självständighetsdokumentet (Document of Independence), att den judiska staten skall ”utöva fullständig social och politisk jämlikhet för alla medborgare, utan diskriminering p.g.a. religion, ras eller kön.” Men i verkligheten blev det precis tvärtom. Israel har behandlat

de palestinier som stannat kvar inom dess gränser, nästan som utlänningar.

Myndigheterna har hela tiden på olika sätt försökt att kasta ut de kvarvarande araberna från deras hemland. Ibland genom projekt för förflyttning, antingen frivilligt eller genom renodlade tvångsåtgärder.

Införandet av militärstyre över den arabiska befolkningen har hjälpt Israel att uppnå sina skändliga mål. Militära, strategiska och demografiska beslut tillsammans med bosättningspolitiken och den sionistiska ideologin har styrt förflyttningarna sedan 1948, och några fall av utdrivning under 1950-talet. Dessa fakta får oss att söka efter en tolkning inför den fortsatta processen av massutdrivning, trots grundandet av staten Israel och utdrivningen av majoritetsbefolkningen. Svaret på den här frågan finns delvis i den vitt spridda uppfattningen hos de sionistiska ledarna, att det fortfarande finns "många araberna" kvar i Israel. En uppfattning med utgångspunkt från de grundläggande principerna inom sionismen, framförallt principen att en judisk stat ska vara demografiskt homogen "och som har mer land kontrollerat av judar och färre araberna."

Den här typen ut åsikter kan hittas i de många uttalanden gjorda av olika israeler, som Igal Yadin (chef för de israeliska säkerhetsstyrkorna, IDF, 1949-1952). Han viskade en gång i örat på statschefen Ben-Gurion att "den arabiska minoriteten utgör ett hot mot staten i såväl fredstid som i krig".⁷⁰

Nedan följer fler exempel på liknande uttalanden gjorda av högt uppsatta israeliska regeringsrepresentanter:

- "Det är för många araber i landet." Shlomo Li, riksdagsledamot.
- "Jag är orolig för det stora antalet araber. Det kan bli så att vi kommer att vara en minoritet en dag. Antalet araber är idag 170 000, varav 20 000 är pojkar i skolåldern" Yitzhak Ben-Zvi, Israels president 1952-1963.
- "Om det finns ett sätt att lösa problemet genom att förflytta de resterande 170 000 araberna, då kommer vi att göra det."⁷¹ Yehiel Duvdevani, riksdagsledamot.
- "Israel kan inte tillåta arabiska femtekolonnare att växa sig starka i staten." Shmuel Dayan, far till Moshe Dayan, riksdagsledamot och Labourledare, sagt vid ett partimöte 1951.
- Vid samma möte yttrade den dåvarande ministern i Ben-Gurions regering, Golda Meir, att hon skulle "må illa" om hon hörde en arab svära trohet till den israeliska staten tre gånger om dagen.⁷²
- Moshe Sharet (Shertok), utrikesminister och senare premiärminister, ansåg att det vore bättre att inte ha några araber i landet.⁷³ Ben-Gurion var inne på samma linje:

Dessa araber borde inte bo här, precis som att amerikanska judar inte borde bo i Amerika... Jag anser att vi måste göra allt för att araber ska bo i arabiska länder, för araber har länder... Och om krig bryter ut så kommer alla araber (som bor i Israel) att fly, antingen av rädsla för att vi ska slakta dem, eller för att de tror att de kan hjälpa de arabiska länderna att slakta oss.⁷⁴

- 1950 uttalade sig befälhutaren över det södra området (Southern Command), Moshe Dayan,: ”Jag hoppas att vi i framtiden kommer att få en ny chans att förflytta dessa araber ut ur Israel, och om en sådan chans uppstår, får vi inte låta den glida oss ur händerna”.⁷⁵

För vem som än läser dessa uttalanden gjorda av sionistiska grundare, militärer och politiker, kan det inte vara svårt att se vilken den rådande attityden mot den arabiska befolkningen var. Det är viktigt att framhålla att det inte stannade vid retoriska uttalanden, utan de åtföljdes av rent konkreta åtgärder för att under årtionden planera och utföra en systematisk utrensning av araber i landet. Fördrivning av araber har ägt rum varje gång det har funnits ett tillfälle med hänvisning till rätten till exploatering enligt militärlagarna eller av säkerhetsskäl för det berörda området. Under den nya staten Israels första år, fördrevs mer än 10 000 palestinska araber från sina hem av den israeliska armén samtidigt som flera tusen palestinska flyktingar i hemlighet lyckades återvända till sina byar och städer.

De 2 700 personer som bodde kvar i den arabiska staden Majdal i söder, fick sommaren 1950 ett beslut om att de skulle förflyttas. Inom kort befann de sig nära gränsen till Gazaremsan.⁷⁶ I november 1949 tvingades cirka 500 beduinfamiljer (cirka 1 000 personer) att flytta från Beershebaområdet och drevs över gränsen till Västbanken. Jordanien protesterade mot denna fördrivning. I maj 1950 tvingades mellan 700 och 1 000 personer från Azazmeh/al-Jahalin stammen att flytta till Jordanien. I september samma år arresterades hundratals män från Azazmeh stammen i Negevöknen och flyttades med våld till Egypten.

Morris nämner också att det står i en rapport från det israeliska utrikesdepartementet, att cirka 17 000 beduiner från Negevöknen tvångsförflyttades mellan åren 1949-53. Araberna i Negevöknen blev utkastade och marken togs ifrån dem. Antalet araber där minskade drastiskt från cirka 65 000 till 13 000 1951.⁷⁷ I en FN-rapport från 1953 står det att 7 000 arabiska beduiner, av vilka cirka hälften var från Azazmehstammen, tvångsförflyttades från Negevöknen.⁷⁸

Stora massförflyttningar pågick också under samma år i Triangelområdet, (*al-Muthallath*) efter att området hade inkluderats i Israel i maj 1949, efter att Rhodesavtalet med Jordanien hade skrivits under den 3 april, 1949. Militärledningen kastade i slutet av maj samma år ut 4 000 "interna flyktingar"⁷⁹ från den Lilla Triangeln till andra sidan av gränsen till Västbanken.⁸⁰

Under samma år (1949) hade Israel kastat ut cirka 1 000 personer från byn Baqah al-Garbiyah i Triangelområdet, till andra sidan av gränsen till Västbanken. I ett liknande fall i februari 1951, kastade Israel ut den inhemska befolkningen från tretton små arabiska byar i Wadi 'Arah (inom Haifadistriktet) till andra sidan av gränsen. Den 17 november 1951, fördrev israeliska styrkor ut befolkningen från byn Khirbat Buwaishan, också den inom den Lilla Triangeln och sprängde deras hem. I april 1949 skrev USA:s konsul i Jerusalem i en rapport att "flera hundra" galileiska araber (varav alla var israeliska medborgare) förflyttades utanför den israeliska gränsen av den israeliska armén.⁸¹

Den 30 oktober 1956, dagen efter massakrerna av Kafr Qasim, utnyttjade general Yitzhak Rabin, dåvarande befälhavaren över det Norra området (Northern Command) och senare premiärminister, attacken mot Egypten i söder (Suezkrisen), och

utförde en massförflyttning av araber, över den norra gränsen till Syrien. Mellan två- och femtusen personer av befolkningen i de två byarna Krad al-Ghannamah och Krad al-Baqqarah, söder om sjön Hula, förflyttades till Syrien. Fem år tidigare, 1951, hade den här befolkningen redan förflyttats från sina ursprungliga byar på grund av ett vattenprojekt. Rabbinen skröt om sin kriminella handling i sin dagbok: "Jag löste ett problem i norr genom att utnyttja situationen med kriget mot Egypten och i samarbete med FN. Vi förflyttade 2 000 araber som utgjorde ett säkerhetshot, till Syrien." Genom att hänvisa till samma händelse, konstaterade rabbinen att den israeliska armén under 1956 hade tvångsförflyttat mellan tre- och femtusen arabiska bybor från Galliléen till Syrien. När hans samtalspartner frågade honom vad han trodde om vad byborna tyckte om detta svarade han: "Jag har inte tagit ett demokratiskt beslut gällande den här frågan".⁸²

Om idén att förflytta alla palestinier i Israel har varit en del av det sionistiska konceptet, och om det har funnits någon i det förflutna som har försökt göra processen mindre drastisk och mer lättuggad, så har dessa idéer först utvecklats till en politisk uppfattning och sen till ett "sionistiskt arv". som ska indoktrineras genom en läroplan, inte bara för judiska utan också för arabiska studenter.

Detta kan ses i ljuset av beslutet taget av utbildningsministern Limor Livnat, som vill införa Rehutam Ze'evi's åsikter i israeliska skolor. Ze'evi, grundaren av Moledetpartiet 1988, är en stor förespråkare av förflyttningsspolitiken. Det var han som sa att om förflyttning var oetisk, så är även sionismen oetisk. Det är även Ze'evi som en gång sa att palestinska arbetare var som löss som måste utrotas, och att de hade spridit sig som cancer.⁸³

Allvaret i Ze'evi's uttalande ligger i att han sa högt det som ledarna inom Likud alltid tyckt, nämligen att "landet Israel är ett land för ett enda homogent folk, och det är det judiska folket."⁸⁴

Ze'evi mördades av den palestinska motståndsrörelsen den 17 oktober 2001 i Jerusalem. Hans tankar och idéer lever dock kvar som en inspiration i Israel. Det har också gått så långt att flera israeliska politiker och akademiker från olika politiska och ideologiska riktningar har tagit hans tankar till sig.⁸⁵

Det verkar som om att den israeliska regeringen inte verkar tycka att den massiva tvångsförflyttning av araber, som redan utförts, är nog. De har därför utarbetat flera planer för att förflytta araber till andra delar av världen. Israel rättfärdigar detta med att hänvisa till tidigare förflyttningar av folkgrupper som utfördes under 1900-talet, som förflyttning av turkar, indier, pakistanier, tyskar och andra européer. Israel tror att genom att rycka upp palestinier med rötterna och förflytta dem till framförallt arabiska länder, genomför de bara en sorts omflyttning.

Men den här bakgrunden och genom att försöka få till stånd en förflyttning av araber, har Israel genom sina många institutioner arbetat för att säkra omständigheter som är i enlighet med deras agenda. De har därför gjort upp en massa planer för att förflytta araberna. Några av dessa har gått ut på att uppmuntra araber att lämna sin mark och sitt hemland genom lockbeten och genom att erbjuda dem ekonomiska förmåner men inom befintliga restriktioner. Några av dessa planer är Operation Yohanan och Operation Libyen, som båda misslyckades. Dessutom har Israel för att uppnå sina skändliga mål använt sig av en mängd planer, där massivt våld har använts och välplanerade massakrer utförts såsom Operation Hafarferet.

En av de senaste och mest storslagna planerna, som just nu ligger och väntar på att genomföras, är planen på att förflytta israeliska araber från Israel enligt utvecklingsplanen Negev 2015. Den har presenterats som "den nationella strategiska utvecklingsplanen för Negevöknen" (den framlades 2005). Den huvudsakliga målsättningen med planen är att öka den judiska befolkningen i Negevöknen till 900 000 under en tioårsperiod. 3,9 miljarder USDollar har avsatts för genomförandet av planen.

I planen anses de icke erkända arabiska samhällen som finns i Negevöknen vara ett hinder för genomförandet,⁸⁶ vilket i praktiken betyder att dessa kommer att jämnas med marken, en process som redan har börjat.

Den 28 april 2007 avslöjade dagstidningen Yedioth Ahronoth en ny plan som är under utarbetande. Planen kom som ett förslag från Otniel Schneller, riksdagsledamot för Kadima, och innehåller ett förslag att göra om den Gröna linjen, för att "skapa en skarp demografisk gräns". Enligt dagstidningen finns det en anmärkningsvärd likhet mellan Schnellers plan och den som Avigdor Liberman presenterat tidigare där han förespråkade en separation av Triangelområdet från Israel, för att istället lämna över det till den Palestinska myndigheten. Faktum är att Schneller själv har understrukt detta, då han betonat att skillnaden mellan de två planerna främst ligger i tidsperspektivet. Hans plan ska genomföras under en period på trettio år, medan Libermans ska genomföras direkt.

Enligt Schneller ska araberna som inkluderas i planen inte få flytta till andra delar i landet. De ska inte heller få utöva handel eller ha ekonomiska intressen i Israel. De kan emellertid få arbeta i israeliska städer, om de lyckas få speciella tillstånd. Schneller

förklarar vidare, att om det under de 20-30 åren som planen sträcker sig, kan bli tal om ett avtal mellan palestinier och israeler, som innebär ett etablerande av en palestinsk stat som innefattar de israeliska bosättningarna så kommer invånarna i Triangelområdet att omvandlas till medborgare med "speciella" rättigheter. De kommer både att vara israeliska och palestinska medborgare.⁸⁷

Katastrofen 1948, Nakba

1948 var ett av de mest blodiga och våldsamma åren, då sionistiska ligor kastade ut palestinier från deras land, genom terror, mördande och massakrer. Hundratusentals palestinier kastades ut från sina hem, utan minsta varning och flydde för sina liv.

Kapitel 5: Skändning av helgedomar

”Sprängningen genomfördes av Kustbevakningen och på min order”. Det här var svaret från överbefälhavaren över Södra Kommandot i den israeliska armén, Moshe Dayan, när han fick frågan om sprängningen av Imam Husains grav i Majdal i juli 1950.

Enligt professor Eyal Benvenisti, har bara färre än 40 av de 160 moskéer i de palestinska byarna som hamnade under Israels kontroll genom Stilleståndstavalet och som fortfarande kontrolleras av Israel, förblivit intakta till idag.⁸⁸

Religionsfrihet anses vara en av de viktigaste av de mänskliga rättigheterna. Den är en av grundpelarna inom de kulturella rättigheterna. Traditionen och kulturen är på både ett individuellt och på ett kollektivt plan en del av medborgarens identitet i en stat.

Trots detta visar rapporter från organisationer för mänskliga rättigheter och islamska institutioner i Israel att ingen av de på varandra följande israeliska regeringarna har gjort någonting åt sina åtaganden vad det gäller att skydda den arabiska minoritetens religiösa och kulturella rättigheter i Israel. Tvärtom, i olika rapporter konstaterar man att det faktiskt finns ett organiserat mönster för att kränka dessa rättigheter genom att förbjuda muslimer och kristna araber tillgång till ett stort antal heliga platser som moskéer och kyrkor. Detta sker genom att man stänger dem med hänvisning till olika svepskäl. Dessutom kränker judarna helgedomar och heliga platser genom att använda moskéer och kyrkor i avfolkade byar till stall för boskap, som lagerhus eller till och med som barer. De israeliska regeringarna har inte försökt att vidta några åtgärder för att förhindra vissa judiska grupper att lägga beslag på moskéer och göra om dem till andaktshus enbart för judar.⁸⁹

Vid upprättandet av staten Israel konfiskerades alla *Waqfs* (Waqf är en gåva till Gud i välgörande syfte. ö a) dvs. ägodelar eller islamska gåvor och överfördes till staten. Vad kristna beträffar, så har deras religiösa ägodelar fått vara kvar under respektive auktoritet. Klostren har fortsatt att verka på samma sätt som före 1948. Detta beror helt klart på den religiösa känsligheten för den kristna västvärldens och Vatikanens auktoritet. Trots detta har delar av mark som ligger under den kristna kyrkans jurisdiktion, inklusive mark som ligger i de förstörda byarna också blivit utsatt för konfiskering från staten.⁹⁰

För att kontrollera det islamska systemet med gåvor i pengar och mark som uppgick till 6,2 procent av Israels yta⁹¹ har israeliska myndigheter utfärdat flera lagar, av vilka den allvarligaste är Lagen om frånvarandes egendom. Uppskattningsvis har land som var

avsett som gåvor exproprierats genom olika lagar och uppgår till 80 procent, dvs. 244,430 dunams⁹² (1 dunam är 1000 m²).

Den skada som muslimska palestinier har utsatts för gäller inte bara plundringen av gåvomark utan också genom att man kränker okränkbarheten av heliga andaktsplatser och andra heliga platser. Detta gjordes i en så orimlig omfattning att det fick Sheij Raid Salah att anklaga staten för religiös förföljelse av muslimer.

Israel har förstört fler än tusen moskéer under och efter 1948, konfiskerat islamsk gåvojord, fortsatt att kränka mer än 70 moskéer och använder dessa moskéer till restauranter, matställen, barer och museer. De fortsätter att gräva upp muslimska gravar och tar upp kroppar och ben och bygger sedan vägar, hotell och bostadsområden på dem. Israel fortsätter att hindra muslimerna från att utföra sina böneakter i många moskéer som bland annat al-Ghabisiyahmoskén, Hittinmoskén och Qisarayahmoskén.

Israel har hindrat böneutrop i ett tiotal moskéer. De har också hindrat muslimer från att begrava sina döda på ett stort antal muslimska begravningsplatser. Den israeliska statsapparaten har fortsatt att brännmärka *Zakat*, allmosor, och dess muslimska givare med anklagelsen att de är "ett stöd till terrorismen och att de är terroristanhängare".⁹³

Till slut skickade *Qadi Ahmad Natur*, ordförande i Sharialagens appellationsdomstol, ett brev till regeringens president⁹⁴ i vilket han protesterade mot det bedrövliga tillstånd de islamska heliga platserna befann sig i, speciellt i blandade städer och i områden som inom kort skulle vara tömda på muslimer. Dessutom hudflängde han Lagen om de frånvarandes egendom för att den hade inbegripit bestämmelser, som allvarligt skadat gåvoägodelar och för att den stod i strid med den islamska Sharialagen. *Qadin*

kritiserade också denna lag för att den tillät en exploatering av *Waqf* för andra ändamål än de som *Waqf* föreskrev och han påpekade att *Waqf*, från Sharialagens juridiska perspektiv, inte är en handelsvara och varnade för de allvarliga konsekvenserna av sådana vanhelgande handlingar från Förtroenderådet, vilket är utsett av myndigheterna. I själva verket är många av dem som ansvarar för sådana råd antingen opportunisterna eller kollaboratörerna. Några av dem har till och med sålt moskéer.

Dessutom redogjorde han i sitt brev för några regerings- och kommunkommissioners exploatering av heliga platser som moskéer, som gjorts på ett gudlöst sätt som skändar deras helighet. *Qadin* nämnde också att överuppsyningsmannen struntar i att utföra något som helst underhåll av de islamska helgedomarna för vilka han är förtroendeman, och det är hans skyldighet enligt lagen. Dessutom vägrar myndigheterna muslimerna att själva renovera sina helgedomar.

Vidare tog *Qadi Ahmad Natur* upp de kränkningar och skadegörelser som moskéer och begravningsplatser har utsatts för. Några av dem har konfiskerats och omvandlats till gudstjänsthus för judar eller som härbärge för depraverade och perversa personer. Därför vädjade han till myndigheterna att de ska tillämpa lagarna som upprätthåller helgedomarnas okränkbarhet och straffa alla som kränker helgade platser. Han begärde också ett upphävande av Förtroendekommittéerna, en lagändring av Lagen om frånvarandes egendom och ett förbud mot att bebygga begravningsplatser.

Israels förstörelse av muslimska och kristna helgade platser under kriget 1948 har fördubblats under de senaste åren genom de obrutna kränkningarna av internationella lagar vilket åskådliggörs i det följande:

- Förstörelse av moskéer när de troende har försökt att renovera dem. Exempel på detta är byarna Sarafand, Umm al-Faraj och Wadi al-Hawarith.
- Rivning av moskéer som har uppförts av arabiska medborgare som inte har någon närbelägen helgedom. Ett exempel är byn Tal al-Milh.
- Ständiga hot från polismän, statstjänstemän och lokala judar mot bedjande som försöker gå till sina helgedomar. Exempel är byarna al-Ghabisiyah, Hittin och Sihmata.
- Stängning av heliga platser eller så förklaras de som "stängda zoner" och hindrar på så sätt arabiska medborgare att få tillgång till dem. Exempel är byarna al-Bassah, al-Manshiyah och av Stora moskén i Beersheba.
- Utfärdande av regler som berövar helgedomen dess okränkbarhet för att göra det möjligt för nya judiska godsägare att utplåna heligheten genom att förvandla dem till barer, caféer eller lägenheter. Exempel är moskéerna i 'Ain Hawd, Ashkelon och Qisaryah.
- Officiella överlåtelse till och överenskommelser med judiska troende som gör anspråk på att islamska helgedomar och heliga platser är judiska andaktsplatser. Exempel är Prophet Robin, Lifta, Wadi Hanin och al-Yazur. De utplånar muslimska och kristna begravningsplatser så att bygglovmyndigheten kan stenlägga vägar och på dem uppföra bostadskvarter och industrikomplex. Exempel på detta är byarna al-Bassah, Dir Yasin och Sarafand al'Amar.

Förutom kränkning av muslimska och kristna heliga andaktsplatser visar sig diskrimineringen i andra former som frånvaron av ett lagligt erkännande av en andaktsplats, avsaknad av anslag i budgeten för muslimska och kristna andaktsplatser, avsaknad av utveckling av turismen i arabiska områden och avsaknad av känsla för säkerhet för helgedomarna.

Lägg därtill de pågående utgrävningarna under helgedomar i arabiska områden och de ständiga trakasserierna av ledande religiösa personligheter som opponerar sig mot den israeliska politiken.

Dessa strategier visar helt uppenbart att det som Israel önskar är att totalt utplåna det palestinska arvet, både det muslimska och det kristna.⁹⁵

Här begås två kränkningar, en mot den individuella friheten och den andra mot slöjan, en av muslimernas religiösa symboler. På det här fotot attackerar en ung israelisk kvinna och en pojke en palestinsk kvinna mitt framför israeliska soldaters ögon.

Slutsats

Trots allt som tidigare nämnts i den här undersökningen om rasism i Israel och diskriminering av arabiska medborgare, så sker det mycket mer i verkligheten än vad som har lagts fram i den här boken. Registrena över rasism i Israel är så ofantliga och så komplicerade att de inte kan bli uttömmande behandlade i en volym. Emellertid är det som har dokumenterats i denna skrift tillräckligt för att avslöja Israel som en rasistisk stat. Exempelen som presenteras genom hela boken visar på diskrimineringen av palestinier i Israel och bevisar bortom skuggan av alla tvivel att det existerar två tydliga samhällsskikt av medborgare i Israel där det ena skiktet diskrimineras utifrån en religiös-nationalistisk bakgrund.

Antagligen beror detta på att den grundläggande motsättningen som finns mellan å ena sidan Israels karaktär som "judisk stat" i dess

institutionella konstruktion och som ger företräden till det judiska folket och som föreskriver att dess namn, flagga, nationalsång, allmänna helgdagar och symboler måste vara judiska och å andra sidan mellan dess erkännande av demokrati men där en annan kategori medborgare existerar, en kategori som inte passar in i denna religiös-nationalistiska föreskrift från staten.

Till sist, är det egentligen svårt att se denna våldsamma diskriminering som finns överallt: i budskapet från Israels symboler och ledarskap, böcker och läroplaner, genomdrivna eller förstärkta genom lagar? Även det som inte är skrivet i lagen praktiseras dagligen i samtal, i tidningar, på jobben, i affärsuppgörelser och i juridiska domar.

Ska vi kalla saker och ting för dess rätta namn är detta inget annat än rasism. Det är en rasism som är så till den grad utbredd att det verkligen är svårt att tro att alla dessa belägg och händelser skulle vara tillfälligheter eller undantagsfall. Det är helt enkelt rasism!

Fotnoter

- 1 Termen "Palestinier från 1948" är allmänt använt av palestinier, araber och muslimer för att beteckna de palestinier som fortsatte att leva i det land känt som "Israel" efter det arab- israeliska kriget 1948. Detta land består av närmare 77 procent av det historiska/mandatoriska Palestina. I denna bok kommer vi att referera till dem som palestinier i Israel eller araber i Israel.
- 2 Termen "Palestinier från 1948" är allmänt använt av palestinier, araber och muslimer för att beteckna de palestinier som fortsatte att leva i det land känt som "Israel" efter det arab- israeliska kriget 1948. Detta land består av närmare 77 procent av det historiska/mandatoriska Palestina. I denna bok kommer vi att referera till dem som palestinier i Israel eller araber i Israel.
- 3 Termen "Palestinier från 1948" är allmänt använt av palestinier, araber och muslimer för att beteckna de palestinier som fortsatte att leva i det land känt som "Israel" efter det arab- israeliska kriget 1948. Detta land består av närmare 77 procent av det historiska/mandatoriska Palestina. I denna bok kommer vi att referera till dem som palestinier i Israel eller araber i Israel.
- 4 Tariq Ibrahim, 'Ala al Hamish: Al-Taqrir al-Sanawi li Intihakat Huquq al- Aqalliyah al-'Arabiyah al Filistiniyah fi Israel li al-'Am 2006 (On the Margin: Annual Report for the Al-Zaytouna Centre for studies & consultation. Violation of Palestinian Arab Minority Rights in Israel for the year 2006), Arab Institute for Human Rights, juni 2007
- 5 Tariq Ibrahim, al-Qatil Wahid wa al-Mas'ulun Kuthur (The Murderer is One and the Responsible are Many), Arab Institute for Human Rights, Nazareth, 2005. s. 13
- 6 Ibid. s.14
- 7 Ibid. s.16
- 8 Haaretz, dagstidning, 2002-03-22
- 9 Amnon Barzilai, Haaretz, 2004-02-25
- 10 Yedioth Ahronoth, dagstidning, 2004-10-15
- 11 As-Sennara, dagstidning, Nazareth. 2004-02-13 och al-Mithaq, dagstidning, Yemen, 2004-02-13
- 12 Meron Rapoport, Haaretz, 2005-04-29
- 13 Paul Eidenberg och Will Morrissey, "Islam and Nazism", tidskriften Nativ, Ariel Centre for Policy Research (ACPR) volym 16 utgivning 92/3, maj 2003

- 14 Paul Eidenberg och Will Morrissey, "Islam and Nazism", tidskriften Nativ, Ariel Centre for Policy Research (ACPR) volym 16 utgivning 92/3, maj 2003
- 15 Ma'ariv, dagstidning, 2003-02-11
- 16 Amnon Rubinstein, Ma'ariv, 1975-10-13
- 17 Nimr Sultani, Muwatinun bila Muwatanah: Taqir Mada al-Sanawi al-Awwal li al-Rasd al-Siyasi-Israel wa al-Aqalliyah al-Filastiniyah 2000-2003 (Citizens without Citizenship: First Mada Annual Report for Political Observation: Israel and Palestinian Minority 2000-2003), översatt av Jalal Hasan, Jamal 'Ashur och Marzuq Halabi (Haifa: The Arab Center for Applied Social Research, 2003), s.161 och Haaretz, 2002-08-09
- 18 Nimr Sultani, Muwatinun bila Muwatanah: Taqir Mada al-Sanawi al-Awwal li al-Rasd al-Siyasi-Israel wa al-Aqalliyah al-Filastiniyah 2000-2003 (Citizens without Citizenship: First Mada Annual Report for Political Observation: Israel and Palestinian Minority 2000-2003), översatt av Jalal Hasan, Jamal 'Ashur och Marzuq Halabi (Haifa: The Arab Center for Applied Social Research, 2003), s.161 och Haaretz, 2002-08-09
- 19 För mer information se: Ibid.s. 129-147
- 20 För mer information se: Ibid. s. 125-147; och Israel wa al-Aqalliyah al-Filastiniyah 2003 (Israel and Palestinian Minority 2003) (Haifa: Mada al-Carmel – The Arab Center for Applied Social Research, 2004)
- 21 Center for the Campaign Against Racism, Mulakhhas Miqyas al-'Unsuriyah 2006 (Summary of Racism Index 2006) 2007-03-26, se: www.no-racism.org/arabic/default.asp?flag=ShowPubDetails&pubid=5822
- 22 Center for the Campaign Against Racism, Mulakhhas Miqyas al-'Unsuriyah 2006 (Summary of Racism Index 2006) 2007-03-26, se: www.no-racism.org/arabic/default.asp?flag=ShowPubDetails&pubid=5823
- 23 Tariq Ibrahim, 'Ala al Hamish (On the Margin)
- 24 För mer information om Den avskiljande muren, dess bakgrund, dimensioner och rasistiska innebörd, se Tariq Ibrahim, Min Wara' al-Aswar (From Behind the Walls) (Nazareth: Arab Institute for Human Rights, 2005). (på hebreiska)
- 25 För mer information om Den avskiljande muren, dess bakgrund, dimensioner och rasistiska innebörd, se Tariq Ibrahim, Min Wara' al-Aswar (From Behind the Walls) (Nazareth: Arab Institute for Human Rights, 2005). (på hebreiska)
- 26 Haaretz, 2007-03-12 och dagstidningen al- Bayan, United Arab Emirates (UAE), 2007-03-14

- 27 Abdel Wahab el-Messiri, *Mawsu'at al-Yahud wa al-Yahudiyah wa al-Suhyuniyah: Namudhaj Tafsiri Jadid (Encyclopaedia of Jews, Judaism and Zionism: New Explanatory Model)* (Cairo: Dar El Shorouk, 1999), volym 7
- 28 För mer information se: David Kretzmer, *al-Makanah al-Qanuniyah li al-'Arab fi Israel. (The legal status of the Arabs in Israel)*, översatt av Nisrin Mughrabi (Jerusalem: The Center or the Study of Israeli Arab Society, 2002)
- 29 Iliya Zreiq, "Awda' al-Filastiniyin fi Israel", (Situation of the Palestinians in Israel), i *Dalil Israel al-'Am (Israel: A General Survey)*, Ed. 2 (Beirut: Institute for Palestine Studies, september 1996) s. 320
- 30 Ibid. s. 321
- 31 För att gå igenom texten om lagen om återvändande, se: *Al-Waqa' i' al-Israeliyah (Israeli Facts)*, *Kitab al-Qawanin (Lagboken)*, *Qanun al-'Awdah (Lagen om återvändande)*, 1950, nr 51, s. 196 och för att gå igenom texten om medborgarskap: *Al-Waqa' i' al-Israeliyah*
- 32 Ordet "jerusalemities" används för jerusalembor i allmänhet men avser också de som ursprungligen bott i Jerusalem
- 33 För att granska detaljerna och bakgrunden till denna lagändring, se Nimr Sultani, *Israel wa al-Aqalliyah al-'Arabiyah 2003 (Israel and the Arab Minority 2003)*, översatt av Jalal Hasan (Haifa: The Arab Center for Applied Social Research, 2004) s. 12-19
- 34 Ma'ariv, 2003-07-31
- 35 Halil Cohin, *al-Gha'ibun al-Hadirun: Al-Laji'un al-Filastiniyun fi Israel Mundhu 1948 (Nu frånvarande: Palestinian Refugees in Israel since 1948)*, Ed. 2 (Beirut: Institute for Palestine Studies, september 2003), s. 93-94 *Al-Zaytouna Centre for studies & consultation*
- 36 Binyamin Nwirger, *al-Nizam al-Siyasi fi Dawlat Israel (Political System in the State of Israel)* (Tel Aviv: Open University, 1990), s. 39. (på hebreiska)
- 37 För att läsa dessa lagar, lagförändringarna och utkast till lagar, gå till: Nimr Sultani, *Muwatinun bila Muwatanah: Israel wa al-Aqalliyah al-Filastiniyah 2000-2002 (Citizens without Citizenship: Israel and Palestinian Minority 2000-2002)*, (Haifa: The Arab Center for Applied Social Research, 2003) s. 19-47 och David Kretzmer, op.cit.
- 38 Yusuf al-Ghazi, Haaretz, 1998-03-04
- 39 Sawt al-Haq al-Hurriyah, 1998-03-27
- 40 Yusuf al-Ghazi, Haaretz, 1998-03-24
- 41 Yusuf al-Ghazi, Haaretz, 1999-07-12

- 42 Gideon Alon, Haaretz, 1999-09-12
- 43 Yusuf al-Ghazi, Haaretz, 1999-09-15
- 44 Majoriteten av palestinier, araber och muslimer, anser dessa aktioner vara "martyrskapsaktioner" medan de flesta israeler och västerländska medier kallar dem "självordsattacker". Vi använder ordet "självoffer" i den här rapporten för att försöka vara så neutrala som möjligt. Terminologin behöver diskuteras mer ingående.
- 45 Se: Amal Shehadah, "al-Qada' fi Israel 'Unsurī" (Israel's Racist Jurisdiction), tidskriften al-Shuruq, nr 699, 2005-08-29, s. 27-28
- 46 Arabs 48, hemsida, 2007-03-18 se: www.arabs48.com/display.?cid=6&sid=5&id=43852
- 47 Se: Academic Research: Ahkam al-Qada ' al-Israeli Dudd al'-Arab Tattasim bi al-Tamyiz (Israeli Sentencing against Arabs is Discriminatory), Asharq Alawsat, dagstidning, London, 2007-02-28
- 48 Dan Efron: Secrets of Unit 1391: Uncovering an Israeli Jail that Specializes in Nightmares", tidskriften Newsweek, 2004-06-28, s. 22-23, se: www.newsweek.com/id/54121/output/print
- 49 Se dagstidningen Annahar, Beirut, 2007-04-12
- 50 Se Arabs 48, 2007-03-28
- 51 Taqir li al-Hay'ah al-'Ammah li al-Isti'lamat (Committee on Public Information Report) International Journalism Centre, 2006-02-12
- 52 Taqir li al-Hay'ah al-'Ammah li al-Isti'lamat (Committee on Public Information Report) International Journalism Centre, 2006-02-12
- 53 Se: Iyad al-Qurra, Manahij al-Ta'lim fi Israel wa Nafi al-Akhar (Curricula of Education in Israel and Negation of the Other) websida: IslamOnline, 2004-01-11
- 54 Engelske översättarens anmärkning: Mohammad Abdo Al-Ibrahim, Racist Upbringing: www.golan67.net/Articles/racist%20upbringing.htm
- 55 Se: dagstidningen Al-Kahleej, UAE, 2007-01-13
- 56 Fusul min al-Ihathir al-'Irqi fi Filastin, al Hayat, dagstidning, London, 2007-04-19
- 57 Al-Kitab al-Muqaddas (Holy Book), al-'Ahd al-Qadim (Old Testament), Safar al-Tathnia (Deuteronomy) 20: 16-17
- 58 Ibid. 7:1-2
- 59 Bayan al-Hout, Filastin: Al-Qadiyah, al-Sha'b, al-Hadarah: Al-Siyasi min 'Ahd al-Kan'aniyin hatta al-Qarn al-'Ishrin - 1917 (Palestine: Cause, People, Civilization: Political

- History since the Era of the Canaanites until the Twentieth Century – 1917) (Beirut: Dar al-Istiqlal li al-Dirasat wa al-Nashir, 1991) s. 295
- 60 Chaim Simons, *A Historical Survey of Proposals to Transfer Arabs from Palestine 1895-1947*, The Zionist Crime Collection, Gengis Khan Publishers, 2004, s.16-17, se:www.vho.org/aaargh/fran/livres4/simons.pdf
- 61 Nur al-Din Masalha, *Tard al-Filastiniyin: Mafhum al-Transfer fi al-Fikr wa al-Takhtit al-Suhyuniyayn 1882-1948* (Expulsion of the Palestinians: The Concept of “Transfer” in Zionist Political Thought, 1882-1948) (Beirut: Institute for Palestine Studies, 1992) s. 14
- 62 Benny Morris, “Refabricating 1948”, *Journal of Palestine Studies*, vol. 27, nr 2, vintern 1998, s. 84-85 Al-Zaytouna Centre for studies & consultation 62
- 63 Se: Nur al-Din Masalha, “al-Tasawwur al-Suhyuni li al-Tarhil: Nazrah Tarikhiyah ‘Ammah”. (*Zionist Vision of Transfer: General Historical View*), *Journal of Palestine Studies*, nr 7, sommaren 1991, s. 26 (arabisk utgåva)
- 64 Ibid. s. 29
- 65 Chaim Simons, op.cit. s.30
- 66 Ibid. ; och Nur al-Din Masalha “al-Tasawwur al-Suhyuni li al-Tarhil (*Zionist Vision of Transfer*) s.31
- 67 För mer information, se: Nur al-Din Masalha *Tard al-Filastiniyin* (Expulsion of the Palestinians), s. 29-139
- 68 Harb Filastin 1947-1948 (*War of Palestine, 1947-1948*), al-Riwayah al-Israeliyah al-Rasmiyah (Israeli Official Narrative), översatt av Ahmad Khalifah (Beirut: Institute for Palestine Studies, 1986. Introduktionen
- 69 Sharif Kana’nah, *al-Shatat al-Filastini: Hijrah am Tahjir?* (Palestinian Diaspora: Emigration or Expulsion?) Jerusalem: International Jerusalem Centre for Palestinian Studies), s. 28-92
- 70 Sharif Kana’nah, *al-Shatat al-Filastini: Hijrah am Tahjir?* (Palestinian Diaspora: Emigration or Expulsion?) Jerusalem: International Jerusalem Centre for Palestinian Studies), s. 28-92
- 71 Ibid. s. 47-57
- 72 Amos Elon, “The Jew’s Jews,” *The New York Review of Books*, 1993-06-10, s. 16
- 73 Uzi Binziman och ‘Atallah Mansur, *Muqimun Thanawiyun* (Second Class Residents) (Jerusalem: 1992), s.56-57 (på hebreiska)
- 74 Ibid. s. 57
- 75 Benny Morris, *Israel’s Border Wars: 1949-1956* (Oxford: Clarendon Press, 1993), s. 163

- 76 Nur al-Din Masalha, Ard Akthar wa 'Arab Aqal: Siyasat "al-Transfer" al-Isra'iliyah fi al-Tatbiq 1949-1996 (More Land, Less Arabs: Israeli Policy of Transfer in Implementation 1949-1996) (Beirut: Institute for Palestine Studies), s. 29
- 77 Benny Morris, Israel's Border Wars, s. 154-157
- 78 Nur al-Din Masalha, Ard Akthar wa 'Arab Aqal (More Land, Less Arabs), s. 29
- 79 Engelske översättarens anmärkning: "internal refugees" och eller "internally displaced persons" (IDPs) är två uttryck som syftar på "att vara flykting i eget land"
- 80 Nur al-Din Masalha, Ard Akthar wa 'Arab Aqal (More Land, Less Arabs), s. 30
- 81 Tom Segev, op.cit. s. 33
- 82 Ely Tabur, Yedioth Ahronoth, 1982-11-02
- 83 Muhammad 'Ali Taha, Fi Daw 'Qarar Ta'lim Turath al-Transfer li Tullab al-Madaris (In Light of the Resolution on Teaching the Heritage of Transfer for Pupils), al-Mashhad al-Isra'ili, 2005-12-28.
- 84 Akiva Eldar, Haaretz, 2001-01-23
- 85 För mer information, se: Tariq Ibrahim, al-Qatil Wahid wa al-Mas'ulun Kuthur (The Murderer is One and the Responsible are Many), s. 21-23
- 86 Khuttat al-Naqab 2015 (Negev 2015 Development Plan), se: www.negev.gov.il/negev
- 87 Yedioth Ahronoth, 2007-04-28
- 88 Meron Rapoport, History Erased, Haaretz, 2007-07-06. Se: www.haaretz.com/hasen/pages/878851.html
- 89 Se: Arab Institute for Human Rights, Tadnis al-Amakin al-Muqaddasah (Desecration of Sanctuaries), Nazareth, 2005, s.9 och Mudhakkarat Jam'iyat al-Aqsa hawla Awqaf wa Muqaddasat al-Musulimin fi Israel (Memo of al-Aqsa Society about Muslim Endowment and Sanctuaries in Israel), Umm al-Fahim, april 1994.
- 90 Arab Institute for Human Rights, Tadnis al-Amakin al-Muqaddasah (Desecration of Sanctuaries), s. 13
- 91 Ra'id Salah, Sawt al-Haq wa al-Hurriyah, 1991-08-17
- 92 Michael Dumper, op. cit. s. 72
- 93 Sawt al-Haq wa al-Hurriyah, 1998-08-17
- 94 Mudhakkarat Jam'iyat al-Aqsa (Memo of al-Aqsa), s. 8-15
- 95 Mudhakkarat Jam'iyat al-Aqsa (Memo of al-Aqsa), s. 8-15

Bokserien: "Är jag inte en människa?"

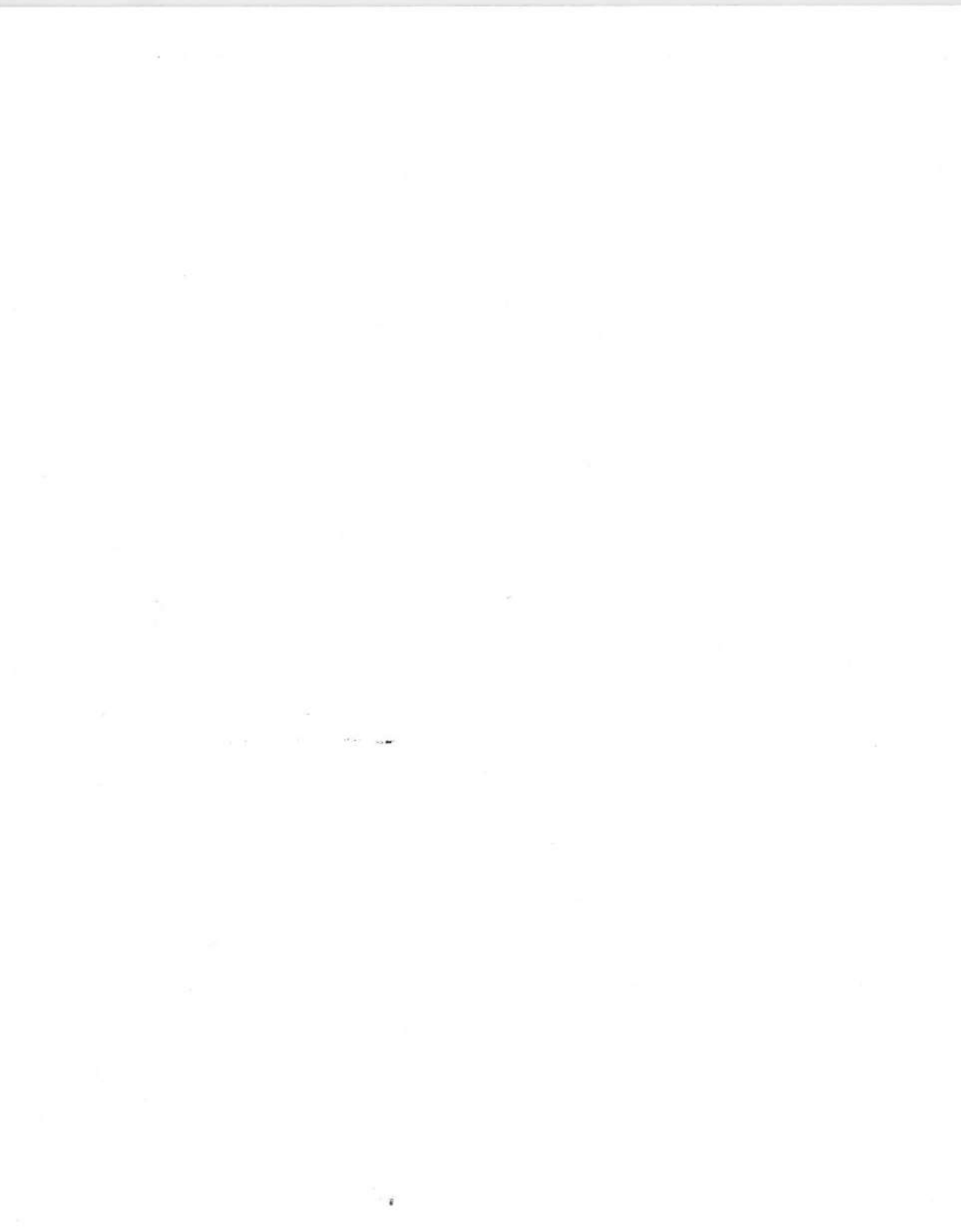
1. Den israeliska rasismen: Palestinier i Israel. En fallstudie.
2. Den palestinska kvinnans lidanden under den israeliska ockupationen

Följande titlar är ännu inte översatta men några (3,4,5,6,8 förutom 1 och 2) finns att tillgå på engelska på www.alzaytouna.net

3. The Suffering of the Palestinian Child under the Israeli Occupation
4. The Suffering of the Palestinian Prisoner under the Israeli Occupation
5. The Israeli Massacres against the Palestinian People
6. The Suffering of the Palestinian Refugee under the Israeli Occupation and in the Diaspora
7. Jerusalem and the Holy Sites
8. The Separation Wall in the West Bank
9. The Suffering of the Palestinian Student
10. The Suffering of the Palestinian Worker
11. The Suffering of the Palestinian Patient
12. The Suffering of the Palestinian Farmer and Land Confiscations
13. The Siege (The Barriers and the Crossings)

English Publications of al-Zaytouna Centre for Studies and Consultations

1. Mohsen Saleh and Basheer Nafi', editors, *The Palestinian Strategic Report 2005*, Beirut, 2007.
2. Mohsen Saleh, editor, *The Palestinian Strategic Report 2008*, Beirut, 2010.
3. Mohammad 'Arif Zakaullah, *Religion and Politics in America: The Rise of Christian Evangelists and their Impact*, Beirut, 2007.
4. Mohsen Saleh and Ziad al-Hasan, *The Political Views of the Palestinian Refugees in Lebanon as Reflected in May 2006*, Beirut, 2009.
5. Ishtiaq Hossain and Mohsen M. Saleh, *American Foreign Policy & The Muslim World*, Beirut, 2009.

Den Israeliska Rasismen

Palestinier i Israel

En Fallstudie

عنصرية إسرائيل

فلسطينيو 48 نفوذاً

Den här boken

Det är en glädje för Al-Zaytona Centre att kunna erbjuda läsaren den första boken i serien "Är jag inte en människa?"

Seriens syfte är att dokumentera palestiniernas lidanden under den israeliska ockupationen.

Den belyser hur grym denna ockupation är. Den gör läsaren uppmärksam på Israel kränkningar av det palestinska folkets grundläggande mänskliga rättigheter.

Denna första bok fokuserar på rasismen i Israel, speciellt den som utövas mot palestinierna, ett tydligt fall av en pågående och uppenbar rasism i det tjugonde århundradet. I en tid när alla talar om de mänskliga rättigheterna, om människans värdighet och hennes rätt att få leva i fred i sitt hemland, men det är ironiskt att man är totalt likgiltigt när Israel kränker palestiniernas rättigheter.

Bokserien vill ge en akademisk, väldokumenterad, lättförståelig, kortfattad och åskådlig framställning.

Al-Zaytona Centre for Studies & Consultations

مركز الزيتونة للدراسات والاستشارات

P.O.Box: 14-5034 Beirut - Lebanon

Tel: +961 1 803 644 | Tel-fax: +961 1 803643

info@alzaytouna.net | www.alzaytouna.net

1

Är jag inte en människa?

ISBN 978-9953-50049-2

9 789953 500492

Palestinska Rättsvisacentret www.palestine.se